

Hồi 26

CẠM BẦY MỸ NHÂN

Trong màn sương khuya dày đặc trên dòng Hoàng Hà, những chiếc lâu thuyền vẫn hiện ra rõ mồn một lướt trên mặt nước. Lâm Thanh Tử ngồi trên một gờ đá ven sông, trầm tưởng nhớ lại những gì đã xảy ra tại Vọng Nguyệt lâu mà khẽ thở dài. Cái chết của Cúc Cúc, Xuân Xuân, Thanh Thanh và cả Phùng Phùng khiến Lâm Thanh Tử ân hận.

Y nhìn những sóng nước vỗ lách chách vào gờ đá mà than vãn:

- Tổng đại ca, Kha đại ca, Lâm Thanh Tử này bất tài vô dụng nên không làm tròn ước nguyện của Kha đại ca.

Chiếc lâu thuyền xa xa lướt đến khi nó lọt vào tầm mắt của Lâm Thanh Tử. Họ Lâm nhìn con thuyền đó chăm chăm.

Mũi chiếc lâu thuyền được khắc tạo thành đầu của một con thủy quái mới khiến ánh mắt đang trầm mặc của Lâm Thanh Tử chú nhãn đến. Lâm Thanh Tử đứng nhìn chiếc lâu thuyền đang hướng về phía mình. Y làm nhảm nói:

- Mộc Liễu Bân cũng đến Dương Châu Thành à?

Đối với Lâm Thanh Tử đầu còn xa lạ đối với con thuyền này, bởi nó là con thuyền duy nhất mang hình dạng kỳ dị vì chủ nhân của chiếc lâu thuyền là Mộc Liễu Bân, một thủy nhân khét tiếng của dòng Dương Tử.

Thành Tử lưỡng lự nhìn những sóng nước dập dềnh rồi như đã quyết định xong liền vận hóa chân khí vào đôi chân Triển xi phi vân. Lúc này vết thương do Lộc Đại Kỳ để lại trên bắp chân phải của Thành Tử đã lành miệng rồi và độc chất trong Vô ảnh kim tiền đã được trục bởi hai hoàn dược của Vạn Dược Thần Y.

Thành Tử nhìn con thuyền đang lướt tới gần rồi đạp nhẹ mũi giày. Thân pháp như cánh chim cắt lướt vút đi về phía con thuyền. Mũi giày của Thành Tử như đạp lên bọt sóng mà chạy, kinh công này có lẽ trên giang hồ có một mình y có thể thi triển được.

Trong khoảng khắc ngắn ngủi, Thành Tử đã lướt lên be thuyền rồi hạ thân nhẹ nhàng, đến ngay cả bốn gã phu chèo lặc lưỡng cũng không phát hiện được.

Trong khoang thuyền tiếng cười của Mộc Liễu Bân cất lên khăng khắc. Tiếng cười của họ Mộc biểu lộ sự sảng khoái và tự mãn.

Chính tiếng cười của Mộc Liễu Bân khiến Lâm Thanh Tử thắc mắc, y tự hỏi:

- Trong khoang thuyền, gã thủy nhân này có chuyện gì mà có vẻ tự mãn như vậy.

Chính sự tò mò đó bắt Lâm Thanh Tử không đành được, rón rén chẳng khác nào con mèo bước đến cửa sổ của khoang thuyền. Thành Tử vén rèm nhìn vào trong khoang.

Nhược Mai Lâm nằm sóng soài trên mặt sàn thuyền, còn Mộc Liễu Bân thì đang chăm chú nhìn những miếng da họa đồ.

Y chặt lưỡi quay lại Nhược Mai Lâm:

- Lão Mộc này thật tốt phúc quá, tự nhiên ta lại có được báu vật ngàn năm này. Nàng đúng là quới nhân của lão Mộc.

Mai Lâm mỉm cười với Mộc Liễu Bân:

- Nếu Mộc huynh cho Mai Lâm là quới nhân sao chưa chịu giải huyết cho tôi đi.

Mộc Liễu Bân xoa chiếc đầu không tóc, neho mắt với nàng:

- Mộc mỗ sẽ giải huyết cho nàng mà. Nhưng trước khi lão Mộc giải huyết cho nàng ta phải cắt những miếng họa đồ này đã.

Mộc Liễu Bân vừa nói vừa xăm xăm bước ra khỏi khoang thuyền.

Lâm Thanh Tử lợi dụng ngay cơ hội đó liền lén vào trong khoang.

Mai Lâm nhận ra Thành Tử. Nàng buột miệng nói:

- Lâm công tử lại có mặt trên chiếc lầu thuyền này à?

- Không có chỗ nào mà Lâm Thanh Tử không đến được.

- Mai Lâm đã bị gã thủy nhân Mộc Liễu Bân điểm vào tinh huyết. Lâm công tử hãy giải huyết cho ta.

- Tại hạ sẽ giải huyết cho cô nương, nhưng trước khi giải huyết, Lâm mỗ muốn hỏi một câu.

- Hỏi nhanh đi.

Lâm Thanh Tử ngồi xuống bên nàng:

- Ở đâu Nhược cô nương có những miếng da họa đồ?

- Mai Lâm lấy từ tay Thiên Luân giáo chủ.

- Lấy từ tay Lập Ái?

Mai Lâm gật đầu.

Lâm Thanh Tử hỏi tiếp:

- Vậy Nhược cô nương phải biết Lãnh Nhật Phong đang ở đâu.

Mai Lâm nhìn Thành Tử:

- Chỉ cần Lãnh công tử giải huyết cho Mai Lâm, thì Mai Lâm sẽ nói Lãnh Nhật Phong ở đâu.

- Nhược cô nương hứa với Thành Tử chứ.

Mai Lâm khẳng khái gật đầu:

- Mai Lâm hứa.
- Được.

Thành Tử liền vận công điểm chỉ vào ba đại huyết trên người nàng. Mai Lâm rung mình. Cùng lúc đó thì có tiếng chân của Mộc Liễu Bàn dội đến.

Thành Tử liếc ra ngoài, rồi nhanh như cắt lẩn vào tấm rèm ngăn đôi khoang thuyền.

Mộc Liễu Bàn vừa bước vào khoang thuyền vừa nói:

- Mai Lâm... Nàng chờ lão Mộc có lâu không?
- Không thể cử động được, tất phải có cảm giác lâu rồi.

Mộc Liễu Bàn bước đến bên nàng. Y ngồi xổm xuống khoang thuyền, đưa mắt ngắm Nhược Mai Lâm:

- Lão Mộc từng ước ao tao ngộ với chủ nhân Đăng Vương Cung, không ngờ chỉ một cơ hội lão Mộc lại có được hai điều ước đó.

Mai Lâm mỉm cười:

- Lão ước gì ở Mai Lâm?
- Lão Mộc ước được ân ái với nàng?
- Đã ước thế còn chần chờ gì nữa, nhưng chẳng lẽ lão Mộc để Mai Lâm bất động mà ân ái sao?

Mộc Liễu Bàn xoa chiếc đầu trọc:

- Nàng muốn lão Mộc này ân ái với nàng lắm à?

Mai Lâm chớp mắt, đôi thu nhãn như ánh lên những tia nhìn long lanh gợi dục:

- Tại sao không chứ?
- Thế thì lão Mộc chẳng khách sáo với nàng đâu.

Mộc Liễu Bàn vừa nói vừa cúi xuống toan đặt hai cánh môi mỏng dính vào trán Mai Lâm.

Nhược Mai Lâm bật cười khanh khách.

Mộc Liễu Bàn nheo mày:

- Sao nàng lại cười?
- Mai Lâm cười khuôn mặt của lão.
- Khuôn mặt của lão Mộc như thế nào?
- Giống con cá ngáo chết sinh.

Mộc Liễu Bàn trợn mắt:

- Lão Mộc mà giống con cá ngáo chết sinh à?
- Đúng như vậy đó. Thế lão có biết con cá ngáo chết sinh không?

Mộc Liễu Bân lắc đầu.

Mai Lâm mỉm cười nói:

- Cá mà chết sinh thì vừa thối lại vừa tanh.

Mộc Liễu Bân đỏ mặt:

- Nàng đang mắng chửi lão Mộc đó à?

- Mai Lâm thấy sao thì nói vậy thôi. Lúc này thì lão chưa thối chưa tanh nhưng chỉ chút nữa thôi nhất định lão sẽ thối và tanh.

Mộc Liễu Bân nhún vai:

- Lão Mộc có chết đâu mà thối với tanh. Ta thối và tanh chắc nàng thơm lắm.

- Tất nhiên rồi. Hừu xạ tự nhiên hương mà.

- Nếu nàng nói vậy thì lão Mộc phải ngửi qua cái mùi hương đó như thế nào.

Mai Lâm nhìn thẳng vào mắt Mộc Liễu Bân :

- Lão Mộc cứ tự nhiên ngửi. Mai Lâm chưa hề ngoa ngôn với ai bao giờ.

Mai Lâm vừa nói vừa từ từ nhắm mắt lại. Thà là nàng mở mắt nhìn Mộc Liễu Bân, gã còn có chút lương lự nhưng một khi hai mi mắt khép lại, chẳng khác nào Mai Lâm đang mời mọc gã tận hưởng những gì mà Mộc Liễu Bân đang có.

Hai cánh mũi của Mộc Liễu Bân phồng to lên như đang cố hít lấy những mùi thơm tự nhiên từ cơ thể Mai Lâm toát ra. Lão nhìn nàng không chớp mắt.

Mộc Liễu Bân từ từ đặt tay lên hai bờ vai của Mai Lâm. Y cảm nhận sự êm ái mát lạnh khiến trái tim đập như trống trận.

Mộc Liễu Bân buột miệng nói:

- Nương tử thơm quá.

Gã kéo trễ xiêm y của Mai Lâm xuống để lộ ra đôi bờ vai thanh tú, trắng ngần như bông bưởi. Làn da trắng mịn màng êm ái, một làn da mà trên cõi nhân gian này có lẽ chỉ có ở Mai Lâm mà thôi.

Xiêm y của Mai Lâm được Mộc Liễu Bân háo hức kéo trễ xuống sâu hơn.

Tất cả những gì trên cơ thể của Mai Lâm đập vào mắt gã khiến gã đờ đẫn. Đôi con ngươi của gã thủy nhân ánh lên những tia mắt dục vọng.

Mai Lâm mỉm cười thỏ thẻ nói:

- Lão Mộc chỉ biết nhìn Mai Lâm thôi sao?

Mộc Liễu Bân như cuống quýt hẳn lên. Gã lập bập nói:

- Lão Mộc biết... biết làm gì nữa đây?

- Lão đúng là con cá chết sinh hôi tanh.

- Mộc Liễu Bân biết phải làm gì đây?

- Lão chưa từng biết nữ nhân à?

Mộc Liễu Bân gật đầu:

- Lão Mộc chưa từng biết nữ nhân. Ta chỉ ao ước có mình nương tử thôi.

- Tội nghiệp cho Mộc huynh quá.

Cùng với câu nói của nàng thì Mộc Liễu Bân thét lên:

- Ui cha...

Gã ưỡn người bởi cái nhói buốt ở đại huyệt thần khuyết, đại huyệt tối kỵ của nam nhân, mỗi khi hỏa dục tụ thành. Sau cái buốt nhói đó, toàn thân Mộc Liễu Bân như mất hẳn khí lực. Gã nhũn ra và chỉ cần Mai Lâm gạt nhẹ một cái thì đã đổ lăn ra sàn thuyền.

Mộc Liễu Bân nhìn nàng ngơ ngác hỏi:

- Nàng đã tự giải huyệt được à?

Mai Lâm sửa lại trang y:

- Nếu không có người thứ ba thì làm sao Mai Lâm có thể tự giải được tỉnh huyệt.

Mộc Liễu Bân cau mày:

- Người thứ ba trên thuyền của ta, ai dám làm vậy?

Mai Lâm nhìn về phía rèm lụa. Nàng bước đến vén rèm. Nàng thấy Thành Tử quay mặt vào trong vách thuyền.

- Lâm công tử đứng mãi như vậy à?

Thành Tử nhăn nhó khoát tay:

- Hai con mắt của Lâm mỗi sao thấy toàn những cảnh dị hợm như thế này.

- Lâm công tử khỏi nhìn vào vách thuyền nữa. Mai Lâm đã giải quyết xong lão Mộc rồi.

Thành Tử thở dài một tiếng:

- Nam nhân háo sắc thường chuốc hận qua từ nữ nhân.

- Lâm công tử đừng nói lý nữa. Mai Lâm chẳng muốn nghe đâu.

Mai Lâm giật tay Thành Tử.

Hai người bước ra ngoài. Mộc Liễu Bân nhận ra Thành Tử. Lão buột miệng nói:

- Người lên thuyền của lão Mộc từ lúc nào vậy?

- Từ lúc lão Mộc đi cất mấy tấm da họa đồ.

Mai Lâm mỉm cười với Mộc Liễu Bân:

- Bây giờ cờ đã đổi chủ, lão Mộc khỏi thắc mắc về những tiểu tiết đó làm gì.

Mai Lâm lườm Mộc Liễu Bân:

- Những miếng da kia lão cất ở đâu?

Mộc Liễu Bân ngoảnh mặt nhìn vào vách:

- Ta không nói đâu, nàng đừng hỏi vô ích, tốn công.

Mai Lâm mỉm cười:

- Lão không nói à?

Mộc Liễu Bân gật đầu:

- Ờ, ta không nói đó. Không nói thì ta còn có thể sống, nói ra sợ cái mạng của ta không còn.

- Lão cương quyết quá.

- Không cương quyết với nàng không được.

- Nhưng Mai Lâm vẫn có cách bắt lão nói.

- Nàng tốn công vô ích mà thôi.

- Để xem lão huynh chịu đến mức nào.

Mai Lâm quay lại Lâm Thanh Tử:

- Lâm đại ca có thể giúp Mai Lâm thanh toán mấy gã phu chèo rồi lấy dùm một sợi dây thừng.

Lâm Thanh Tử nheo mày:

- Nàng tính làm gì?

Mai Lâm nhún vai:

- Cá thì phải sống dưới nước, chứ ở trên cạn ắt chết mất.

Lâm Thanh Tử nhăn mặt chỉ Mộc Liễu Bân:

- Nàng tính cho lão Mộc xuống nước hả?

- Lâm đại ca cứ hành sự đi rồi sẽ biết mà.

Lâm Thanh Tử lưỡng lự một lúc rồi bước ra ngoài khoang. Chỉ trong thời gian rất ngắn Thành Tử quay vào, trên tay cầm sẵn sợi dây thừng. Y trao cho Mai Lâm:

- Những gã phu chèo không ai biết võ công, Lâm mỗ đã điểm huyết hết bọn chúng rồi.

Mai Lâm lấy dây thừng trói Mộc Liễu Bân. Nàng nhìn Lâm Thanh Tử:

- Lâm đại ca giúp Mai Lâm chứ?

Mộc Liễu Bân lắc đầu:

- Ờ... Nàng định quăng Mộc Liễu Bân này xuống nước thiệt à?

Mai Lâm gật đầu:

- Tất nhiên rồi.

Mộc Liễu Bân trợn to hai mắt ti hí:

- Nàng đừng quên ta là người không phải là cá đâu đấy nhé.

- Nếu lão không muốn biến thành cá thì nói cho Mai Lâm biết nơi cất mấy miếng da kia.

Mộc Liễu Bân sa sầm mặt.

Mai Lâm nheo mắt:

- Thế nào, lão không nói à?

- Nói cũng chết, không nói cũng chết, ta không nói.

Mai Lâm hừ nhạt một tiếng rồi xốc Mộc Liễu Bân quăng xuống dòng sông Hoàng Hà.

- Bùm...

Mộc Liễu Bân trôi lên, rồi ngụp xuống. Lão bị trói không sao thi thố được bản lĩnh dưới nước của gã, nên chỉ biết uống nước ừng ực.

Mộc Liễu Bân gào lên:

- Kéo ta lên !

Mai Lâm thản nhiên nhìn Mộc Liễu Bân trôi lên ngụp xuống rồi lại ho sặc. Nàng chờ cho Mộc Liễu Bân gần đuối sức mới ghệt dây thừng kéo lão lên be thuyền.

Mộc Liễu Bân thở hổn hển. Lão vừa thở vừa nói:

- Nàng tàn nhẫn với ta như vậy à.

- Lão không muốn Mai Lâm tàn nhẫn thì hãy nói nơi dấu mấy miếng da họa đồ.

Mộc Liễu Bân lưỡng lự.

Mai Lâm nheo mày:

- Lão lại muốn biến thành cá nữa rồi. Thủy nhân ắt phải sống dưới nước.

Mai Lâm vừa nói vừa thộp trảo, ghệt lấy ngực áo Mộc Liễu Bân.

Mộc Liễu Bân biến sắc, hốt hoảng nói:

- Nàng đừng quăng ta xuống nước. Ta... ta nói...

Mai Lâm gật đầu:

- Tốt lắm. Nếu lão ngoan ngoãn thì không biến thành cá chết sinh đâu.

Mộc Liễu Bân nhìn Thành Tử rồi nói với Mai Lâm:

- Ta dấu mấy miếng họa đồ trong...trong...

Y thở dài nói tiếp:

- Trước khi Mộc mỗ nói nàng hứa không được lấy tính mạng của ta.

Mai Lâm gật đầu:

- Ta hứa.

Mộc Liễu Bân nói:

- Ta dấu mấy miếng da đó trong cái hốc bí mật đặt ở đầu mũi thuyền.

Mai Lâm nhìn Lâm Thanh Tử:

- Lâm đại ca kiếm chứng lời nói của lão Mộc dùm Mai Lâm.

Thành Tử gật đầu bỏ đi về phía mũi thuyền. Một lúc sau quay trở lại trên tay đã có những miếng da họa đồ. Mắt Mai Lâm nhìn chăm chăm vào những miếng da trên tay Lâm Thanh Tử.

Lâm Thanh Tử nói:

- Lão Mộc nói đúng, nàng hãy thả lão ra đi.

Mai Lâm gật đầu. Nàng nói với Thành Tử:

- Lâm đại ca vào khoang thuyền lấy cho Mai Lâm ít vật dụng rồi chúng ta sẽ rời khỏi chiếc thuyền này.

Lâm Thanh Tử lại trở vào trong khoang.

Mai Lâm chờ cho Thành Tử vừa khuất hẳn trong khoang thuyền liền thòp lấy ngực áo Mộc Liễu Bân.

Mộc Liễu Bân hốt hoảng nói:

- Nàng làm gì vậy?

- Lão là Thủy nhân thì phải sống dưới nước và chết cũng dưới nước.

Mai Lâm vừa dứt lời, quảng luôn Mộc Liễu Bân xuống dòng Hoàng Hà.

Mộc Liễu Bân gào lên:

- Nàng...

Y trời lên ngụp xuống cốt không cho mình chìm, nhưng sức Mộc Liễu Bân đã cạn kiệt nên trong khoảnh khắc y đã mất dạng dưới dòng Hoàng Hà.

Mai Lâm chờ cho Mộc Liễu Bân chìm hẳn, mới thét lên:

- Lâm đại ca...

Nàng khụy xuống đầu dựa vào be thuyền.

Nghe tiếng nàng có vẻ khẩn trương, Lâm Thanh Tử từ trong khoang thuyền băng ra.

Thành Tử thấy Nhược Mai Lâm như bị nội thương trầm trọng, bèn lướt đến bên, nâng đầu nàng lên.

Thành Tử nói:

- Nhược cô nương, chuyện gì xảy ra?

Mai Lâm nhắm mắt, gượng nói:

- Lão Mộc đã... đã chường Mai Lâm... rồi nhảy xuống sông.

Nàng gục đầu vào vai Thành Tử.

Thành Tử rồi rít nói:

- Nhược cô nương, cô nương có sao không?

- Mai Lâm thấy mệt lắm... Có lẽ...

Nàng thở gấp rồi gục đầu, hai mắt nhắm nghiền. Thành Tử lo lắng bế nàng vào khoang thuyền.

Thành Tử vỗ má Mai Lâm:

- Mai Lâm hãy tỉnh dậy đi.

Mai Lâm hé mắt:

- Cứu Mai Lâm với, kinh mạch của Mai Lâm như đảo lộn hết rồi.

Nàng thều thào nói tiếp:

- Thành Tử không còn cách nào khác, quyết định dựng Mai Lâm ngồi kiết đờ rồi vận công chuyển hóa vào song thủ truyền nội lực để hỗ trợ nguyên khí cho nàng.

Thành Tử vừa truyền công lực vừa nói:

- Nhược cô nương hãy nhận nội lực của Lâm mỗ mà điều hòa nguyên ngưng lấy lại kinh mạch.

Thành Tử vừa nói vừa cởi chiếc áo khoác ngoài, rồi áp tay vào lưng Mai Lâm. Thành Tử đâu biết được khi bắt đầu dẫn nội lực từ đan điền của mình qua Mai Lâm thì miệng của nàng nhoẻn một nụ cười đắc ý. Trong nụ cười của nàng hàm chứa một ý niệm đen tối và tự mãn.

Những làn khói trắng tỏa ra từ hai bàn tay Thành Tử, trên mặt thì xuất hiện những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu lăn dài xuống hai bên thái dương.

Trong khi đó hai cánh mũi của Mai Lâm cũng xuất hiện làn khói mờ nhạt, nhưng thần sắc của nàng tươi tỉnh lạ lùng.

Thành Tử truyền công một lúc rồi rút tay lại, ôn nhu nói:

- Nhược cô nương thấy trong người thế nào?

Mai Lâm quay lại nhìn Thành Tử:

- Đa tạ Lâm đại ca đã truyền công cho Mai Lâm.

Nghe nàng nói, Thành Tử chau mày.

Mai Lâm mỉm cười nói:

- Thật ra Mai Lâm chẳng có trúng chưởng gì cả, mà chỉ giả vờ thôi.

Nàng vừa nói vừa phóng chỉ điểm thẳng vào đan điền, tổ liễu và thần khuyết của Lâm Thanh Tử.

Thành Tử vừa mới truyền công cho Mai Lâm chưa kịp vận công điều tức, hứng luồng một lúc ba đạo chỉ của Mai Lâm công thẳng vào ba yếu huyệt, liên rùng mình, miệng rỉ máu tươi.

Thành Tử nghiến răng:

- Mai Lâm...

Y chỉ nói được bấy nhiêu đó thì bật ra sau bất tỉnh.

Mai Lâm nhìn Thành Tử cười khẩy rồi bình thản lấy những miếng da họa đồ của nàng và của Thành Tử gộp chung lại, cắt vào yếm.

Nàng nhìn Thành Tử nói:

- Nam nhân thường mềm lòng và ngu xuẩn trước giai nhân.

Hồi 27

Ý KIẾM TỈNH THẦN

Lãnh Nhật Phong cau mày nhìn tất cả những cao thủ đang đứng dàn hàng ngang trước mặt mình.

A Tú trao thanh Huyết Hận kiếm qua tay chàng:

- Lãnh đại ca phải dùng đến thanh kiếm này rồi.

Nhật Phong đón lấy thanh Huyết Hận kiếm.

Tạ Đình Côn bước đến một bộ, từ tốn hỏi Lãnh Nhật Phong:

- Tạ mỗ đến đây không có ý gây thù với Lãnh huynh, mà chỉ hỏi Nhược Mai Lâm giờ đang ở đâu.

Nhật Phong neho mày:

- Tại hạ không biết Nhược Mai Lâm là ai

- Lãnh huynh rời Thiên Luân cung với Nhược Mai Lâm mà.

Nhật Phong lắc đầu:

- Tại hạ không biết là không biết.

Chàng quay lại A Tú:

- Tú muội, mình đi thôi.

Nhật Phong và A Tú toan dậm bước thì Tạ Đình Côn đã hoành khoái đao cản đường họ:

- Lãnh huynh chưa nói Mai Lâm ở đâu thì chưa thể đi được. Nếu như Lãnh huynh không nói về tung tích của Mai Lâm thì đích thị Lãnh huynh đã bức hại nàng đoạt những miếng da họa đồ.

Lãnh Nhật Phong lắc đầu:

- Tại hạ chẳng biết những miếng da họa đồ nào cả.

Tạ Đình Côn cười khẩy:

- Biết hay không chỉ có mình Lãnh huynh biết mà thôi.

Nhật Phong nhìn thẳng vào mặt Tạ Đình Côn:

- Các hạ nghĩ tại hạ là ai?

Tạ Đình Côn tròn mắt ngó ngẩn nhìn chàng:

- Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong, ai mà không biết.

- Tại hạ là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong?

Chàng lắc đầu:

- Có lẽ các hạ lầm rồi. Tại hạ không phải là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong, mà chỉ là một kiếm thủ bình thường, họ Lãnh tên Nhật Phong. Cái tên mà Tú muội vừa mới gán cho tại hạ.

Tạ Đình Côn nhìn sững chàng:

- Lãnh huynh nói gì mà Tạ mỗ chẳng hiểu?
- Các hạ không hiểu cũng được, nhưng hãy tránh đường cho tại hạ rời khỏi đây.

Tạ Đình Côn lắc đầu:

- Các hạ chưa nói về tung tích của Nhược Mai Lâm và những miếng da họa đồ thì chưa được đi đâu.

- Tại hạ không rời khỏi đây được?

Giọng Nhật Phong bắt đầu tiềm ẩn một sự phẫn nộ ngấm ngầm. Chàng nghiêm giọng nói tiếp:

- Đường tại hạ, tại hạ sẽ đi, ai cản người đó chết.

Chàng nói rồi rút xoạt thanh Huyết Hận kiếm. Ánh kiếm đỏ rực như nhuộm máu khiến Tạ Đình Côn và những cao thủ Thiên Luân giáo thoáng chột dạ.

Tất cả mọi cao thủ chặn đường Nhật Phong đều cùng một cảm nhận sát khí kiếm quang tỏa ra từ thanh Huyết Hận kiếm khiến toàn thân họa sơn ốc, xương sống thì có khí lạnh chạy rần rần.

Nhật Phong nắm tay A Tú:

- Tú muội, mình đi

A Tú gật đầu.

Nhật Phong nắm tay nàng bình thản bước thẳng về phía đám cao thủ Thần Long giáo và Thiên Luân giáo. Thanh Huyết Hận kiếm được chàng chìa tới trước khiến cho Tạ Đình Côn vô hình chung bước dạt qua một bên.

Mỗi bước chân của Nhật Phong khiến cho các cao thủ Thần Long giáo và Thiên Luân giáo hồi hộp hẳn lên. Họ ngỡ chỉ một động tác lơ là sơ ý thôi sẽ làm cho thanh Huyết Hận kiếm khởi động thì đồng nghĩa với cái chết ập đến.

Tạ Đình Côn đứng nép qua một bình, hành động của họ Tạ khiến cho những người kia đồng loạt nhường đường cho Nhật Phong và A Tú.

Nhật Phong bước qua hàng cao thủ chặn đường mình, cùng với A Tú lẳng lặng bỏ đi. A Tú biết rằng sau lưng mình tất cả những cặp mắt đang dõi vào nàng và Nhật Phong, cho đến khi ra hẳn ngoài khách điểm rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

- Muội ngỡ đâu sẽ có trận huyết chiến xảy ra giữa đại ca và những người đó chứ, nhưng không ngờ chỉ thần khí kiêu dũng của đại ca mà khiến những người đó chùn tay, mở lối cho mình đi.

Nhật Phong thở dài nhìn nàng:

- Huynh sợ không phải dũng khí của huynh mà là thần sắc của Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong khiến họ chùn tay không dám động thủ.

- Tại sao mọi người cứ coi đại ca là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong?

- Huynh không hiểu nữa, nhưng có lẽ lý giải đó chỉ có Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong mới giải thích được mà thôi.

Nhật Phong thở ra nói tiếp:

- Nếu như huynh và Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong giống nhau như hai giọt nước thì chắc chắn giữa huynh và y có mối quan hệ nào đó.

A Tú nhìn chàng:

- Đại ca...

- Muội nghĩ gì?

- Có một điều rất lạ, muội không thể hiểu nổi. Muội sợ...

- Muội sợ gì?

- Tạm thời muội chưa thể nói được, khi nào đến Trúc gia trang Hà đại thúc, trút hết chất độc đặc dị trong người huynh rồi muội sẽ nói.

Nhật Phong mỉm cười:

- Chính ngay cả muội cũng muốn giữ bí mật với huynh.

Hai người nhìn nhau rồi Nhật Phong nắm tay A Tú dùng khinh công lướt đi.

Chàng quay sang hỏi nàng:

- Từ đây đến Trúc gia trang còn xa lắm không?

- Khoảng hai canh giờ nữa ta sẽ đến. Đại thúc gặp được muội chắc mừng lắm.

Khi ánh trăng lười liềm lên đến thiên đỉnh thì Nhật Phong và A Tú cùng đến địa phận Trúc gia trang. Nàng chỉ tay về phía trước mặt:

- Đại ca thấy rừng trúc trước mặt không. Trúc gia trang ở trong rừng trúc đó. Muốn vào Trúc gia trang cũng không phải dễ đâu, vì chung quanh Trúc gia trang Hà đại thúc đã dựng trận pháp Càn Khôn Bát Quái để tránh chuyện thị phi ngoài giang hồ, khi người quyết định mai danh ẩn tích.

Hai người đến ven rừng trúc:

- Nhật Phong hỏi A Tú:

- Muội có thể hóa giải được trận pháp "Càn Khôn Bát Quái" à?

A Tú gật đầu:

- Thật ra muội đâu có bản lĩnh để hóa giải trận pháp "Càn Khôn Bát Quái" của Hà đại thúc. Nếu muội hóa giải được nó thì xem như đã sánh ngang với tứ đại kỳ nhân của đời trước. Muội và huynh vào được Trúc gia trang là do sự chỉ dẫn của nội tổ muội mà thôi.

- Nội tổ của muội cũng là một trong những đại kỳ nhân đời trước?

- Muội không nói như vậy, mà chỉ là Hà đại thúc và nội tổ là bằng hữu tri âm của nhau.

A Tú nghiêm giọng nói:

- Đại ca phải đi theo muội nhé. Chỉ cần lạc một bước thôi thì sẽ bị trận pháp vây khốn ngay. Lọt vào "Càn Khôn Bát Quái" trận thì nguy lắm đó. Trờ ra cũng không được, vào cũng không xong.

- Huynh sẽ cẩn thận.

- Chúng ta đi.

A Tú dùng khinh thân lướt vào rừng trúc, Nhật Phong bám sát theo bên nàng. A Tú vào trong rừng trúc rồi, định phương vị theo đồ hình bát quái. Nàng quay lại Nhật Phong, nắm tay chàng:

- Theo như nội tổ nói, nếu chúng ta đi đúng phương vị thì đến được Trúc gia trang của đại thúc. Bằng không đi đúng phương vị thì sẽ bị "Càn Khôn Bát Quái" trận vây hãm, bây giờ chỉ còn có mỗi một cách là phải chặt hết những cây trúc trong rừng này, mà muốn chặt hết rừng trúc này phải mất năm mươi năm.

- Năm mươi năm, lúc đó e rằng huynh và muội chỉ còn hai năm xương thôi.

- Nội tổ nói còn cách thứ hai nữa.

- Cách gì nữa?

A Tú mỉm cười nói:

- Chờ Hà đại thúc đến dẫn muội và huynh rời khỏi "Càn Khôn Bát Quái" trận.

- Cách đó thì không ổn rồi.

- Không ổn thì chúng ta đừng đi mất phương vị.

A Tú cẩn thận đi theo phương vị "Càn Khôn Bát Quái", cứ mỗi lần nàng đổi hướng đi thì cảnh vật trong rừng trúc lại thay đổi mà Nhật Phong ngỡ như bốn mùa liên tục thay đổi theo mỗi bước chân của chàng và A Tú. Dự thay đổi đó khiến bất cứ ai vào trong rừng trúc ngỡ như mình đang đi vào cảnh giới khác.

A Tú dừng bước quay lại Nhật Phong:

- Chúng ta qua cửa sinh nữa thì đến Trúc gia trang của đại thúc.

Nhật Phong đang nhìn nàng, chợt nheo mày quay ngoắt lại.

A Tú lạ lùng hỏi:

- Đại ca đã thấy gì?

- Vừa mới có tiếng chân người xuất hiện nhưng lại mất ngay.

- Chắc Hà đại thúc.

A Tú bắt tay lên miệng thét lớn:

- Hà đại thúc.

Không có tiếng người đáp lại.

A Tú neho mắt nhìn Nhật Phong:

- Không có ai hết. Chúng ta qua cửa sinh thì tới Trúc gia trang.

Nhật Phong gật đầu.

A Tú toan trở kinh thuật theo phương vị bát quái đồ đi tiếp thì Hà Như Bình xuất hiện trước mặt nàng. Như Bình nhìn chăm chăm Lãnh Nhật Phong. Đôi chân mày vòng nguyệt của nàng thoáng chau lại, miệng thì nói:

- Lãnh Nhật Phong.

Nhật Phong nhìn Như Bình:

- Tại hạ là Lãnh Nhật Phong.

- Lãnh huynh còn nhớ Như Bình này chứ?

Nhật Phong lắc đầu:

- Tại hạ không biết cô nương là ai.

- Không biết. Thế huynh đài không phải là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong, đại ca của Lâm huynh?

Nhật Phong lắc đầu:

- Tại hạ không phải là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

- Không phải là sao?

- Cái tên Nhật Phong chỉ mới do Tú muội đặt cho tại hạ.

Như Bình nhìn sang A Tú:

- Cô nương là ai?

A Tú cũng giương mắt nhìn Như Bình:

- Nếu A Tú đoán không lầm thư thư chính là Hà Như Bình.

- Nàng biết ta?

A Tú reo lên:

- Thư thư không nhận ra A Tú à?

Như Bình cau mày:

- A Tú?

Nàng bước đến trước mặt A Tú:

- Vũ A Tú?

A Tú gật đầu.

Như Bình sa sầm nét mặt. Nàng bất nhẫn hỏi:

- A Tú đến Trúc gia trang để làm gì?

A Tú ngơ ngác, sượng sùng:

- A Tú muốn gặp Hà đại thúc.

- Gặp nội tổ của Như Bình à, không thể được.

- A Tú có bức thư của nội tổ gửi cho Hà đại thúc.

- Mặc, ta không cần biết, các người mau rời khỏi nơi đây ngay.

A Tú ngơ ngác nhìn Như Bình:

- Sao thư thư xử sự với A Tú như vậy. Bao nhiêu năm xa cách mới gặp lại thư thư, thư thư không cho A Tú vào diện kiến Hà đại thúc, huống chi A Tú là Lãnh đại ca có chuyện hệ trọng cần cầu kiến Hà đại thúc.

Như Bình quắc mắt:

- Ta nói không là không.

Nàng quay lại nhìn Lãnh Nhật Phong:

- Nếu như vị này là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong thì Như Bình sẽ cho y vào, còn A Tú thì Như Bình sẽ không cho vào Trúc gia trang.

A Tú thẹn đến đỏ mặt:

- Tại sao thư thư lại hành xử như vậy? A Tú đã mạo phạm thư thư à?

Như Bình gằn giọng:

- Nàng thì không mạo phạm ta, nhưng ta không muốn họ Vũ bước chân đến Trúc gia trang.

A Tú thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- A Tú muốn diện kiến Hà đại thúc chứ không muốn sinh sự với thư thư.

Ánh mắt của A Tú rục lên những tia nhìn bất nhẫn:

- Thư thư không có quyền gì đuổi A Tú đi khi A Tú chưa gặp được Hà đại thúc.

Như Bình cau mày:

- Trúc gia trang không tiếp họ Vũ, ta không tiếp. Đi ngay khỏi mắt ta.

A Tú bất mãn nói:

- Thư thư khinh người thái quá. A Tú làm sao nhịn được nữa chứ. A Tú chỉ có thể rời khỏi nơi đây chỉ khi nào Hà đại thúc đuổi mà thôi.

Như Bình hừ nhạt một tiếng:

- Người tưởng đặt chân đến cửa sinh rồi là có thể vào được Trúc gia trang ư?

- Tất nhiên phải vào rồi.

Nhật Phong lắc đầu, nhìn lại A Tú:

- Tú muội, vị tiểu thư này không cho chúng ta vào diện kiến Vạn Dực Thần Y thì chúng ta quay trở ra thôi. Huynh cũng không muốn làm phiền họ.

A Tú cau có nói:

- Muội đến diện kiến Hà đại thúc chứ không phải tìm Hà tiểu thư.

Như Bình cười khẩy:

- Như ta không cho họ Vũ vào Trúc gia trang. Bởi vì họ Vũ của các người dơ bẩn lắm.

A Tú giận đến biến sắc sau câu nói của Như Bình:

- Thư thư nói sao? Họ Vũ chúng ta dơ à?

Như Bình gật đầu:

- Đúng, họ Vũ của các người rất dơ.

Lời còn chưa tan hết trên hai cánh môi của Như Bình thì A Tú đã chớp lấy thanh Huyết Hận kiếm.

- Rẹt...

Ánh kiếm đỏ rực cùng với sự phẫn nộ của A Tú. Nàng hét lên:

- Họ Vũ chưa bao giờ xúc phạm đến Trúc gia trang, nhưng thư thư quá xem thường A Tú. A Tú không nhịn được nữa.

Nàng vừa nói vừa thi triển một thức trong “Mai Hoa kiếm pháp”. Cả khoảng không trước mặt Như Bình xuất hiện muôn ngàn những đoá hoa mai đỏ, ào ào ập đến.

Nhật Phong lo lắng lướt đến vung kiếm chớp lấy hổ khẩu cánh tay cầm kiếm của A Tú.

A Tú hét lên bằng giọng uất hận:

- Đại ca buông muội ra !

Nhật Phong lắc đầu:

- Tú muội, người ta không tiếp mình thì mình không nên ở lại đây làm gì.

A di đà Phật hân học nói:

- Muội dạy cho Hà tiểu thư một bài học rồi sẽ rời khỏi đây ngay. Muội thề không bao giờ đặt chân vào Trúc gia trang nữa.

- Cần gì muội phải làm như vậy.

Như Bình nhìn A Tú và Lãnh Nhật Phong:

- Lãnh huynh cần gì phải cản cô ta, cứ để cô ta xuất thủ xem có chạm được đến chéو áo của Như Bình không.

Nàng hừ nhạt nói tiếp:

- Đến ngay Nhất kiếm đoạt hồn Vũ Minh đã vào trong trận pháp này còn chưa làm gì được Như Bình thì nha đầu như người có tài cán bản lĩnh gì mà đòi dạy Như Bình bài học chứ.

Như Bình vừa nói vừa bước đi thoăn thoắt. Chỉ trong nháy mắt nàng khuất dạng vào những bụi trúc um tùm. Bóng của Như Bình vừa khuất thì cả không gian chung quanh A Tú và Nhật Phong cũng thay đổi theo.

A Tú và Nhật Phong ngỡ như cảnh chung quanh mình thay đổi nhanh chóng, những khóm trúc như biết cử động, từ từ trượt vào nhau tạo thành một vòng rào dày đặc vây quanh lấy hai người.

Nhật Phong bậm môi đảo mắt nhìn qua một lượt. Chàng trầm giọng nói với A Tú:

- Tú muội, trận pháp "Càn Khôn Bát Quái" có thể biến hóa mà vây hãm người.

Nhật Phong vừa dứt lời thì từ sau lưng chàng có âm thanh vi vu kỳ lạ rộn lên.

Nhật Phong thét lớn:

- Tú muội cẩn thận.

Nhật Phong nhanh như cắt choàng tay qua tiểu yêu của A Tú, cặp nàng lướt về trước.

- Vụt...

Một cành trúc quất ngang qua chỗ hai người vừa đứng. Thế quất của ngọn trúc như một thế sát kiếm mãnh liệt vô cùng, nếu như Nhật Phong không kịp cặp A Tú lách tránh thì ngọn trúc kia có thể cắt đôi thân ảnh của hai người.

Nhật Phong cặp A Tú chưa kịp hạ thân xuống thì một cành trúc thứ hai từ bên trái theo một thế kiếm chém xả ngang hai người. Cành trúc còn cách hai người độ hai gang tay, Nhật Phong đã cảm nhận chết chóc ập đến.

Một ánh kiếm quang đỏ rực thoát ra đón lấy cành trúc đó.

- Xoạt...

Chỉ một thế kiếm của Nhật Phong thôi, thế mà cành trúc đã bị tiện lìa thành ba đoạn. Mặc dù phá được thế công thứ hai của "Càn Khôn Bát Quái" trận, nhưng chân Nhật Phong còn phiêu diêu chưa chạm đất thì một loạt năm cành trúc từ trong vòng rào vây bọc xuất hiện. Hai cành trúc thì theo thế Tảo địa kiếm, xoạt xoạt lia ngang mặt đất, hai cành trúc khác thì công vào phần trung đẳng, còn cành thứ năm chằng khác nào cái vôi bạch tuột công kích vào phần thượng đẳng.

Cả năm cành trúc cùng đồng loạt phát tác tấn công ngỡ như năm cao thủ kiếm thủ cùng một lượt ra chiêu, trong khi Nhật Phong không còn điểm tựa để đảo bộ lách tránh.

Trong tình huống đó thì bất cứ một kiếm thủ nào cũng phải lúng túng, huống chi Nhật Phong còn cặp A Tú. Nhưng với Nhật Phong thì xem ra chàng không tỏ lộ sự lúng túng gì. Thanh Huyết Hận kiếm điểm mũi xuống đất đón lấy hai ngọn trúc "Tảo địa kiếm"

Chỉ nghe mỗi âm thanh khô khốc như bảo kiếm chém vào cây, hai cành trúc đã bị tiện lìa, đồng lúc thanh kiếm oằn xuống rồi bung lên như cánh cung, đẩy Nhật Phong và A Tú bật lên không. Thân ảnh Nhật Phong như chiếc bông vụ quay vùn vụt kèm theo những ánh kiếm đỏ rực.

Và khi chàng hạ thân xuống đất thì năm ngọn trúc đã biến thành những khúc trúc chỉ dài độ một cánh tay.

Vòng tròn hàng trúc đột nhiên biến hóa tiếp, rồi khung cảnh nhanh chóng trở lại như cũ.

Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ lướt ra. Lão không ngừng vỗ tay, miệng thì chắc lưỡi, rồi tiến thẳng đến trước mặt Nhật Phong:

- Ý kiếm vạn chiến của huynh đài quả là cao minh... cao minh, lão phu bội phục.

Nhật Phong ôm quyền xá Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ:

- Đa tạ lão tiên sinh đã khen tặng.

- Có sao lão phu nói vậy. Lão phu không khách sáo. Lão phu đoán không lầm, huynh đệ đây là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Nhật Phong thở dài lắc đầu:

- Văn bối hiện giờ không biết mình là ai.

Hà Tổ Tổ nhìn lại A Tú:

- Lão thấy người quen quen.

A Tú ôm quyền xá Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ:

- Tiểu nữ là Vũ A Tú.

Vạn Dược Thần Y vỗ trán mình rồi nói lớn:

- A... diệt nữ A Tú... Người đến từ lúc nào, bộ lão đệ của đại thúc không cho người cách phá trận pháp "Càn Khôn Bát Quái" sao mà để cho người phải khốn đốn vậy?

A Tú nhìn quanh.

Vạn Dược Thần Y cau mình nhìn nàng:

- Tú nhi nhìn gì vậy?

- Sao thư thư không xuất hiện?

- Tú nhi muốn nói ai?

Nhật Phong đỡ lời nàng:

- Hà tiểu thư.

Vạn Dược Thần Y trầm mặt xuống:

- Lão hiểu rồi... hiểu tất cả rồi. Như Bình còn hận trong lòng. Đáng ra Tú nhi đã vào được Trúc gia trang nhưng Như Bình đã khởi động trận pháp này khiến cho người và công tử phải nhọc thân.

Hà Tổ Tổ lắc đầu nhìn A Tú:

- Tú nhi người đừng để bụng nghe.
- Diệt nữ không dám giận đại thúc và thư thư.

Vạn Dược Thần Y gật đầu:

- Thế thì tốt... Thế thì tốt. Tú nhi đến tìm Hà đại thúc có chuyện gì không?

A Tú gật đầu:

- A Tú có chuyện mới đến làm phiền đại thúc.
- Cứ nói đi... Hà đại thúc sẵn sàng giúp Tú nhi.

A Tú lấy bức thư trong mình trao qua tay Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ.

- Đại thúc chỉ cần xem thì hiểu hết.

Hà Tổ Tổ mở bức thư ra xem rồi nhìn Nhật Phong:

- Lão phu biết rồi. Đêm cũng đã khuya rồi. Tú nhi và Lãnh công tử vào Trúc gia trang nghỉ ngơi, rồi mai lão phu sẽ tính.

Nhật Phong ôm quyền:

- Đa tạ lão tiên sinh.

A Tú thì mỉm cười với Vạn Dược Thần Y:

- Hà đại thúc tốt quá.

Hà Tổ Tổ cười với nàng:

- Lão đệ của ta lâu nay vẫn khỏe chứ?
- Nội tổ vẫn khỏe và hay nhắc đến đại thúc.
- Lâu quá Hà đại thúc không gặp lại y, cũng nhớ lắm, nhưng đại thúc thề không rời khỏi địa phận Trúc gia trang như lão đã thề không rời khỏi Đào Hoa viên.

Hà Tổ Tổ vừa nói vừa quay lưng toan dẫn A Tú và Nhật Phong rời khỏi trận pháp "Càn Khôn Bát Quái" thì Như Bình xuất hiện.

Nàng đứng chắn ngang chặn đường Hà Tổ Tổ:

- Nội tổ.

Vạn Dược Thần Y thở dài nói:

- Bình nhi.

Như Bình nghiêm giọng nói:

- Nếu nội tổ cho họ Vũ vào Trúc gia trang thì Như Bình sẽ vĩnh viễn không ở đây đâu.
- Bình nhi.
- Như Bình không nói nhiều đâu.

- Bình nhi, sao con lại cố chấp như vậy?

- Con không cố chấp, nhưng họ Vũ thì không thể đặt chân vào Trúc gia trang.

Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ nhăn nhó:

- Bình nhi, đây là chuyện hệ trọng.

Như Bình lắc đầu:

- Đối với Bình nhi chẳng có gì là quan trọng.

Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ thở dài.

A Tú bước đến bên lão Thần y:

- Đại thúc. A Tú sẽ không vào Trúc gia trang để đại thúc khó xử. A Tú đưa Lãnh huynh đến đây là đủ rồi.

- Ai da... A Tú ở ngoài làm sao lão yên tâm được.

Như Bình nhìn A Tú:

- Nội tổ, cô ta không ở trong trận pháp "Càn Khôn Bát Quái" được thì cô ta có thể tìm một khách điểm nào đó mà ngụ.

Nhật Phong bước đến bên Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ:

- Lão tiên sinh. Tú muội không vào Trúc gia trang thì vẫn bồi cũng theo Tú muội.

Chàng ôm quyền xá Vạn Dược Thần Y:

- Duyên kiến ngộ hôm nay vẫn bồi xin ghi tạc. Kiếu từ lão tiên sinh, hẹn ngày gặp lại.

Nhật Phong nắm tay A Tú toan quay lưng bỏ đi thì Như Bình gọi giật lại:

- Lãnh công tử.

Nhật Phong quay lại nhìn nàng:

- Tiểu thư có điều chi chỉ giáo.

Như Bình bước đến đối mặt với chàng:

- Như Bình không để họ Vũ vào Trúc gia trang, nhưng với Lãnh huynh thì Trúc gia trang lúc nào cũng rộng mở..

- Đa tạ tiểu thư, nhưng tại hạ không thể bỏ Tú muội một mình được.

Như Bình nheo mày:

- Lãnh huynh đã đến ắt phải nghĩ tới Lâm đại ca.

Nhật Phong nhìn thẳng vào đôi thu nhãn của nàng:

- Tại hạ không biết người họ Lâm.

- Lãnh huynh không biết Lâm Thanh Tử à. Chẳng lẽ Lãnh huynh sau khi rời khỏi Thiên Luân giáo lại quên Lâm đại ca.

Nhật Phong cau mày:

- Tiểu thư nghỉ tại hạ là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.
- Chứ Lãnh huynh là ai?

Vạn Dược Thần Y vuốt râu nói:

- Chuyện này dài dòng lắm, đợi khi nào lão phu trục hết chất độc trong nội tâm của Lãnh công tử rồi sẽ giải thích cho mọi người rõ.

A Tú thở dài nói:

- Nếu đại thúc giải được hai chất độc trong nội đan của Lãnh đại ca thì A Tú sẽ ở đây.

Vạn Dược Thần Y nói với Như Bình :

- Như Bình, đây là chuyện an nguy đến tính mạng của Lãnh công tử, con đã vì Lâm Thanh Tử rồi sao không cho A Tú một cơ hội vào Trúc gia trang.

Như Bình lườm A Tú. Nàng trở giọng khe khẽ nói:

- Vì Lãnh huynh, Như Bình cho họ Vũ của cô lần này được đặt chân vào Trúc gia trang, nhưng đừng hy vọng lần thứ hai.

Nàng nói xong câu nói đầy căm phẫn đó rồi quay lưng lướt qua trận pháp mất hút.

Vạn Dược Thần Y quay lại A Tú :

- A Tú, người đừng để tâm nhé. Bình nhi là người cố chấp nên mới hành xử như vậy đó.

A Tú nhìn Vạn Dược Thần Y nói:

- A Tú không trách Thư thư, chỉ thắc mắc duyên cớ nào mà thư thư lại căm phẫn họ Vũ đến như vậy?

- Ái chà.. Chuyện này cũng ngoài ý muốn của ta thôi, rồi ta sẽ nói cho Tú nhi biết.
- Được đại thúc mở lời A Tú an tâm lắm rồi.
- Ày, Tú nhi đừng coi đại thúc như người xa lạ mà khách sáo.
- A Tú không dám có ý tưởng đó.
- Thế thì tốt.

Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ hướng dẫn hai người qua khỏi trận pháp để vào Trúc gia trang. A Tú vừa đi vừa bắn khoắn vô cùng. Nàng thỉnh thoảng lại nhìn Nhật Phong với ý niệm:

- Nếu Nhật Phong chính thật là Thần Kiếm Giang Đông thì đúng là ý trời sắp xếp chuyện éo le cho mình rồi.

Hồi 28**TÌNH THÙ NAN GIẢI**

Đã ba ngày liên tục, sáng cũng như đêm A Tú túc trực bên bếp lửa đốt lò để châm củi đun chiếc bầu hồ lô bằng đá lấy hơi dẫn truyền vào gian thạch thất xông cho Nhật Phong. Ba ngày liên tục, nàng cảm thấy thấm mệt nhưng vẫn kiên trì chịu đựng, bởi nghĩ rằng Nhật Phong chỉ còn hai khắc nữa thôi sẽ qua khỏi đại họa tuyệt mạng này.

Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ xuất hiện, bước đến sau lưng nàng. Trên tay lão là một chén thuốc.

Thần y nói:

- Tú nhi.
- Đại thúc.

Vạn Dược Thần Y trao chén thuốc qua tay nàng:

- Mấy ngày qua con đã mất rất nhiều sức lực để canh lò, hãy uống chén “Thiên niên tuyết sâm” đi.

- A Tú thấy khỏe lắm, đại thúc đừng lo cho con.

Vạn Dược Thần Y sa sầm mặt xuống:

- Đại thúc lo cho người ngoài được không lẽ lại không lo cho con?

A Tú bèn đón lấy chén thuốc “Thiên niên tuyết sâm”

Vạn Dược Thần Y hồi thúc nàng:

- Uống đi... Uống đi ! Con uống mới có sức đó. Trên nhân gian này không dễ gì tìm được chén thuốc “Thiên Niên Tuyết Sâm” đâu.

- Sao đại thúc không dành cho thư thư?

Vạn Dược Thần Y vuốt râu, ngồi xuống bên nàng :

- Như Bình thì có thiếu gì. Dùng “Thiên Niên Tuyết Sâm” cũng tùy người. Nếu Như Bình dùng chén thuốc đại bổ này không có lợi mà còn có hại nữa. Phàm chất gì nhiều quá trong cơ thể con người đều có thể sinh chứng.

- A Tú hiểu rồi.

Vạn Dược Thần Y nhìn nàng :

- Đại thúc thấy khí lực của con không được sung mãn và nguyên thần cũng có phần sa sút nên mới cất chén thuốc “Thiên Niên Tuyết Sâm” cho Tú nhi dùng.

- Tú nhi dạ tạ đại thúc có lòng quan tâm đến con.

Vạn Dược Thần Y hừ nhạt, lườm nàng :

- Nha đầu này lại khách sáo rồi, người không còn coi lão là đại thúc hay sao mà dùng những lời như vậy?

A Tú cuống quýt hăn lên:

- Đại thúc miễn thứ đừng trách A Tú.
- Thế thì uống hết chén Thiên Niên Tuyết Sâm cho đại thúc xem.

A Tú mỉm cười bưng chén thuốc Thiên Niên Tuyết Sâm uống cạn.

Vạn Dược Thần Y gật đầu:

- Tốt lắm... Tốt lắm.

A Tú đặt chén thuốc bên cạnh rồi cho thêm củi vào bếp lò. Nàng nhìn Vạn Dược Thần Y :

- Đại thúc hãy cho con biết nguyên cớ gì mà thư thư lại thù con như vậy.

Vạn Dược Thần Y thở dài:

- Tại đại thúc hồ đồ thôi

A Tú cau mày:

- Đại thúc tốt như vậy sao lại nói là hồ đồ. Chắc chắn đã có chuyện hiểu lầm gì đó giữa thư thư và con.

Vạn Dược Thần Y lắc đầu:

- Tú nhi và Như Bình chẳng có chuyện gì cả, mà nguyên cớ chính là do Vũ Minh mà thôi.

A Tú sững sốt nói:

- Vũ đại ca.

Vạn Dược Thần Y thở dài:

- Cũng có ta trong đó phần nào.
- Đại thúc, chuyện gì xảy ra giữa Vũ đại ca và thư thư?
- Đại thúc nói ra chỉ thêm ngượng.
- Nhưng đại thúc không nói thì A Tú cứ trần trở mãi. Không biết vì sao mà thư thư cứ căm thù họ Vũ.

Vạn Dược Thần Y lấy củi cho vào lò đun:

- Trước đây đại thúc và lão đệ nội tổ của con là tri âm tri kỷ bởi cả hai lão là những lão ông nuôi những đứa cháu mất cha mất mẹ. Cảm cái tình đồng cảnh, đồng tâm đó, lão đã hứa hôn với nội tổ của Tú nhi. Sau này sẽ sắp xếp để Vũ Minh thành thân với Như Bình.

A Tú mỉm cười nói:

- Đại thúc và nội tổ lo lắng cho thư thư và Vũ đại ca như vậy, còn hơn cả những bậc sinh thành. Mà chuyện đó là chuyện tốt thế sao thư thư lại hận họ Vũ. Thư thư không đồng tình với sự kết thân đó à.

Vạn Dược Thần Y lắc đầu thở dài:

- Không phải như vậy đâu. Thật ra chuyện đó xảy ra trong ngày Đại đăng khoa.

A Tú nheo mày:

- Đại thúc, chuyện xảy ra như thế nào?

- Trong ngày Đại đăng khoa, trong lúc đại thúc cao hứng, lấy vò rượu "Bách niên chi tửu thập nhị xà" ra thết đãi Vũ Minh.

Lão thở dài lắc đầu nói tiếp:

- Đại thúc không ngờ mọi sự đều từ vò rượu mà ra.

A Tú nhướng mắt hỏi:

- Đại thúc, nghĩa là sao?

- Vũ Minh sau khi dùng xong năm cân "Bách niên chi tửu thập nhị xà" cùng với đại thúc. Cả hai đều say túy lúy. Vũ Minh... Vũ Minh đã không kiềm được hỏa dục.

A Tú căng thẳng hẳn lên:

- Vũ đại ca đã không kiềm được hỏa dục nên đã gây ra chuyện lớn cho thư thư?

Vạn Dược Thần Y thở dài:

- Không phải như vậy. Vũ Minh đã cưỡng bức ngay người nghĩa nữ của đại thúc, mà Như Bình coi người đó như mẹ ruột của mình nên mới xảy ra cố sự. Tất cả mọi chuyện đều vỡ lở, kể từ hôm đó người kia đã ra đi không để lại gì, còn Như Bình thì nảy sinh sự căm thù đối với họ Vũ.

Vạn Dược Thần Y thở dài:

- Đại thúc đâu muốn chuyện đó xảy ra, nhưng tất cả đều là ý trời.

Như Bình thở dài, dẫn tay xuống bàn:

- Vũ đại ca thật là hồ đồ. Tất cả đều do Vũ đại ca gây ra cả. Bây giờ thì A Tú sẽ thay Vũ đại ca quỳ dưới chân thư thư mà tạ tội...

Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ lắc đầu:

- Chuyện đó đã qua lâu rồi. A Tú đừng nhắc lại làm gì, tất cả rồi sẽ được thời gian đốt thành tro bụi để mãi mãi chỉ còn là dĩ vãng mà thôi.

- Đại thúc. Vũ đại ca có lỗi với thư thư thì A Tú vẫn phải tạ tội với thư thư, khi nào thư thư bỏ qua tất cả, lòng A Tú mới thanh thản, và Vũ đại ca mới có thể nhắm mắt trong cõi a tỳ.

Vạn Dược Thần Y tròn mắt nhìn nàng :

- Tú nhi, con vừa nói gì. Vũ Minh sao lại nhắm mắt trong cõi a tỳ. Bộ Vũ Minh... Vũ Minh sao rồi...
- Vũ đại ca đã chết rồi.
- Chết rồi vì sao?
- A Tú chỉ biết nhận thư đưa tin, Vũ đại ca đã bị Thần Kiếm Giang Đông thảm tử.

Vẻ mặt Vạn Dược Thần Y càng khẩn trương hơn:

- Tú nhi, đại thúc có nghe lầm không. Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong hạ thủ Vũ Minh?

A Tú gật đầu. Nàng thuật lại toàn bộ câu chuyện nhận thư rồi nhìn Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ nói:

- Để trả mối hận cho Vũ Minh đại ca, nội tổ đã để ba năm rèn mỗi một thanh Huyết Hận kiếm, mong mỗi một ngày nào đó A Tú sẽ mang thủ cấp của Lãnh Nhật Phong về tể cho Vũ đại ca.

Vạn Dược Thần Y nhìn nàng:

- Con biết mặt Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong chứ?

A Tú lắc đầu :

- Tú nhi không biết, nhưng khi đi cùng với Lãnh đại ca thì ai cũng ngộ nhận Lãnh đại ca chính là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong, nên con có thể suy đoán hai người giống nhau như hai giọt nước.

Vạn Dược Thần Y thở dài, than vãn:

- Ý trời thật rồi.

A Tú nheo mày:

- Tại sao đại thúc lại nói câu đó?

Vạn Dược Thần Y nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Ai đã đặt tên cho vị công tử này là Lãnh Nhật Phong?
- Chính Tú nhi.

Nàng thuật lại tất cả mọi chuyện tình cờ cứu được Lãnh Nhật Phong và vì sao đặt tên Lãnh Nhật Phong cho chàng.

A Tú mỉm cười nói với Vạn Dược Thần Y:

- Đại thúc... Có những lúc con suy nghĩ mông lung, mà suy tưởng Lãnh đại ca chính là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

- Nếu y thật sự là Lãnh Nhật Phong thì con sẽ tính như thế nào?

A Tú cau mày:

- A Tú chỉ nghĩ quần thôi, chứ Lãnh đại ca đã hứa với con sẽ giúp con trả mối hận này.

- Tú nhi, chuyện đời khó nói lắm. Đại thúc chỉ muốn biết, nếu như Lãnh công tử chính là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong thì con xử trí thế nào.

- A Tú không tin Lãnh đại ca là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong, bởi hiện tại Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong đang là sát thủ kiếm vương của Thiên Luân giáo.

Vạn Dược Thần Y nghiêm giọng nói:

- Tú nhi chưa trả lời câu hỏi của đại thúc.

A Tú lưỡng lự một lúc rồi hỏi lại Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ:

- Đại thúc cũng nghi ngờ Lãnh đại ca là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Hà Tổ Tổ nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Đại thúc muốn Tú nhi trả lời ta trước.

A Tú bậm môi:

- Nếu như Lãnh đại ca chính thật là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong và đại thúc là Tú nhi, đại thúc sẽ xử trí như thế nào?

Thần Y thở dài rồi nói:

- Ý trời.

A Tú cau mày:

- Ý trời là sao?

- Cái mạng của Lãnh công tử do Tú nhi cứu được, xem như cái mạng đó đã thuộc về con. Nếu Lãnh công tử là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong thì đại thúc nghĩ y sẽ giao tính mạng của y cho con quyết định.

- Nguyên cớ nào đại thúc nói như vậy?

Vạn Dược Thần Y thở dài nói:

- Mặc dù đại thúc quy ẩn giang hồ, không rời khỏi địa phận Trúc gia trang nhưng tất cả mọi nhân vật trên giang hồ đại thúc đều biết. Cá tính của Thần Kiếm Giang Đông đại thúc biết.

Hà Tổ Tổ nhìn A Tú:

- A Tú... Nếu như Lãnh công tử là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong, người đã hạ thủ đại ca của Tú nhi thì con xử y như thế nào?

A Tú nhìn xuống:

- Tú nhi sẽ... Nhưng con không tin Lãnh đại ca là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ đứng lên. Lão đặt tay lên vai A Tú:

- Đại thúc chỉ có thể nói với con một câu. Con càng cố chấp càng chịu nhiều khổ lụy mà thôi. Nhìn vào ánh mắt Tú nhi, thấy con lo lắng cho Lãnh công tử trong mấy ngày qua, đại thúc biết con đã nặng tình với y. Tú nhi, con sẽ khổ lắm.

- Đại thúc có điều gì muốn giấu con.

Vạn Dược Thần Y nhìn nàng chăm chăm:

- Nếu con cùng quyết đấu sinh tử với Lãnh công tử thì ai sẽ thắng?

- Tú nhi không thể so bì với Lãnh đại ca rồi. Người dụng ý kiếm, con thì chưa đạt được đến cảnh giới đó.

Vạn Dược Thần Y lại thờ dài nhìn nàng:

- Con có muốn trả thù cho Vũ đại ca của con không?

A Tú gật đầu.

Vạn Dược Thần Y lại thờ dài lần nữa. Lão buột miệng than vãn:

- Tất cả đều là ý trời.

- Đại thúc nói gì con không hiểu?

Vạn Dược Thần Y chỉ bấp lò:

- Nếu con không muốn trả thù cho Vũ Minh thì lấy hết củi trong lò ra.

A Tú tròn mắt:

- Đại thúc, sao lại lấy hết củi trong lò ra, rồi Lãnh đại ca sẽ như thế nào?

- Đại thúc đã dùng phương pháp xông trục hai chất kỳ độc trong nội đan của Lãnh công tử. Lúc này mọi huyết đạo trong cơ thể y đều mở, kể cả hai đại huyết âm và đốc, cùng với cửa sinh tử huyền quan. Nếu như xông không đủ thời khắc, hai độc chất kia sẽ thẩm thấu trở lại, lúc đó dù Lãnh công tử có Hoa Đà, Biển Thước tái sinh cũng không cứu được. Còn như để đúng thời khắc thì gián tiếp gặp được đại duyên kỳ ngộ khai thông được sinh tử huyền quan và hai đại huyết âm đốc. Lúc bấy giờ dù cho có nội tổ lẫn đại thúc phối hợp cũng không phải là đối thủ của y.

A Tú sững sốt đáp:

- Nhưng sao đại thúc lại muốn giết Lãnh đại ca?

Vạn Dược Thần Y đặt tay lên vai nàng:

- Lúc này Tú nhi muốn lấy mạng Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong thì cứ làm theo lời đại thúc. Con chỉ có cơ hội này mà thôi. Tất cả đều là ý trời.

- Đại thúc nói thế thì Lãnh đại ca chính là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong?

Vạn Dược Thần Y thờ dài:

- Đại thúc chỉ có thể cho con biết, bất cứ người nào đã trúng sa dược của Thiên Luân giáo chủ thì thường mất thần thức để chịu sự sai bảo của Thiên Luân giáo chủ mà trở thành kẻ sát thủ của Thiên Luân giáo. Còn Lãnh công tử trúng một lúc hai độc chất sa dược và dược mê tình, nên mới không còn nhớ gì đến thân phận và lai lịch của mình nữa. Mặc dù Lãnh công tử đã được nội tổ Tú nhi dùng thuật kim châm khống chế chất độc nhưng vẫn không thể đủ hiệu năng phục hồi thần trí của y. Lãnh công tử may mắn đã được Tú nhi đưa đến Trúc gia trang sớm. Nếu lâu hơn nữa, hai chất độc kia sẽ khiến y loạn thần mà chết.

Vạn Dược Thần Y nhìn nàng:

- Đại thúc chỉ có thể nói bấy nhiêu thôi, còn Tú nhi có thể phân định được Lãnh công tử là ai, đó là quyết định của con.

Vạn Dược Thần Y bậm môi, vuốt râu rồi quay lưng đi thẳng ra ngoài, bỏ mặc A Tú với bao nỗi trần trở. Nàng từ từ ngồi xuống bên bếp lò, miệng lẩm bẩm nói:

- Lãnh đại ca... Chẳng lẽ người chính là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong. Người chính là kẻ muội phải dùng đến Huyết Hận kiếm để lấy mạng sao, Lãnh đại ca....

A Tú lắc đầu:

- Lãnh đại ca chính là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong sao? Có phải vậy không...

A Tú nhìn bếp lò đang cháy bùng bùng. Nàng nhìn ngọn lửa đỏ với bao nỗi trần trở, ưu tư:

- Đây là cơ hội để mình trả thù cho Vũ đại ca. Ông trời ơi, sao khéo bày chi cảnh éo le đoạn trường này.

Nàng đặt tay vào thanh củi đang cháy bùng bùng.

- Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong... Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

A Tú lắc đầu:

- Lãnh đại ca. A Tú đã cứu đại ca rồi lại giết đại ca. Lãnh huynh có hiểu cho A Tú không?

Những giọt nước mắt trào ra từ khóe mắt của nàng. A Tú bậm môi để nén bao nỗi u hoài vào trong. Đôi vai nàng thoáng run lên khi nghĩ đến cái chết thảm của Lãnh Nhật Phong khi nàng rút hết những thanh củi đang cháy bùng này ra.

Nàng nhìn ngọn lửa nói:

- Lãnh huynh, sao Lãnh huynh lại có thể là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong, sao Lãnh huynh lại giết Vũ huynh của muội. Đại ca có biết muội đau lòng lắm không, khi nhận được ra sự thật này. Muội từng thề sẽ lấy mạng người đã giết anh mình. Đúng, muội sẽ đòi lại món nợ đó.

A Tú từ từ rút thanh củi lớn nhất ra khỏi bếp lò. Nhưng rồi nghĩ sao nàng lại đẩy thanh củi đó vào. A Tú đứng lên thở dài một tiếng. Nàng với tay cầm thanh Huyết Hận kiếm.

A Tú nhìn thanh Huyết Hận kiếm rồi nhìn bếp lò:

- Ba năm nội tổ rèn luyện Huyết Hận kiếm chỉ với mục đích lấy mạng Lãnh đại ca.

Nàng bặm môi cau mày suy nghĩ:

- Lãnh đại ca phải chết bởi thanh Huyết Hận kiếm này. Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong phải trả món nợ máu cho A Tú bằng chính lưỡi kiếm này.

A Tú rút kiếm ra rồi đẩy trở lại:

- Huyết Hận kiếm sẽ lấy mạng Lãnh Nhật Phong. Một kiếm thủ phải nhận cái chết đúng nghĩa của một kiếm thủ.

Nàng lấy củi cho thêm vào lò rồi ước lượng số củi kia cháy đủ thời khắc để trục tất cả những chất độc trong nội đan của Nhật Phong.

Nàng nhìn gian thạch thất:

- Lãnh huynh... Chúng ta sẽ gặp lại trong một trận quyết đấu hận thù.

A Tú nói xong, trở bộ trở luôn khinh công lướt ra ngoài cửa. Dáng của nàng nhanh chóng lẩn vào trận pháp Càn Khôn Bát Quái bao bọc Trúc gia trang.

Hồi 29

SÁT NHÂN TỬ KIẾM

Nhật Phong ngồi đối mặt với Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ. Chàng thở dài một tiếng nói:

- Văn bối đã hiểu tất cả rồi.

Nhật Phong nhìn làn khói trà bốc lên từ chiếc chén trước mặt chàng:

- Văn bối đã nhớ lại tất cả rồi. Bao nhiêu sự biến đã xảy ra với văn bối mà Nhật Phong chỉ là một xác chết biết thở.

Chàng nhìn Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ :

- Lão tiên sinh là tri âm, tri kỷ với nội tổ của Tú muội, văn bối thỉnh giáo lão tiên sinh một việc.

- Công tử cứ nói, lão phu làm được sẽ không từ nan.

Nhật Phong ôm quyền xá Vạn Dược Thần Y :

- Xin lão tiên sinh nhận một lạy tạ ơn của văn bối.

Vạn Dược Thần Y khoát tay:

- Lãnh công tử đừng làm vậy. Lão phu chưa làm gì được cho công tử.

Nhật Phong thở dài:

- Nếu như chuyện này, lão tiên sinh không giúp được thì e rằng cái nợ kim bằng của văn bối với Tống Hàn Giang, Kha Bạc Kim và Mộng muội muội chắc khó trả được.

- Chuyện Lãnh công tử nhờ, lão phu nhất định sẽ giúp công tử.

- Văn bối chỉ thỉnh giáo lão tiên sinh nói giúp với nội tổ của A Tú và Tú muội, đợi Lãnh Nhật Phong thanh toán món nợ kim bằng rồi sẽ tự mình dâng nạp tính mạng cho họ.

Vạn Dược Thần Y thở dài:

- Xét về bản lĩnh của Lãnh công tử lúc này thì nội tổ của A Tú, ngay cả lão phu cùng không phải là đối thủ của công tử thì việc trả thù của họ cho Nhất kiếm đoạt hồn Vũ Minh chỉ có thể trong mơ mà thôi, nhưng nếu công tử đã gợi ý như vậy, lão phu thật là kính phục.

Vạn Dược Thần Y vuốt cằm râu bạc:

- Lão phu nhất định sẽ nói với hai người đó.

Nhật Phong xá Vạn Dược Thần Y:

- Đa tạ lão tiên sinh.

- Công tử đừng đa lễ, việc đó chỉ là chuyện nhỏ, còn nghĩa khí của công tử mới là chuyện lớn.

- Nhưng nếu không có lão tiên sinh mở lời thì Nhật Phong không còn cơ hội để thanh toán nghĩa kim bằng.

- Lão phu có một điều này muốn nói với công tử.

- Văn bội xin được thỉnh giáo.

Vạn Dược Thần Y nhìn thẳng vào mặt Nhật Phong :

- Hận thường chỉ cột và oan oan tương báo, còn tình thì mở. Lão phu nghĩ A Tú không nỡ xuống tay với Lãnh công tử đâu.

- Văn sinh ghi nhận lời chỉ dạy của lão tiên sinh.

Nhật Phong đứng lên:

- Văn sinh kiếu từ lão tiên sinh. Cái ơn hôm nay nếu có dịp văn sinh sẽ đền đáp.

Vạn Dược Thần Y vuốt râu:

- Lão phu không thích nghe những lời khách sáo như vậy đâu.

Thần Y đặt tay lên bàn nhìn Nhật Phong :

- Lãnh công tử tính đi ngay bây giờ à?

- Văn sinh dự tính kiếu từ lão tiên sinh để đến Thiên Luân giáo.

Vạn Dược Thần Y thở dài:

- Sao Lãnh công tử nôn nóng như vậy. Người xưa có câu "Dục tốc bất đạt", hướng chi thể lực của Thiên Luân bây giờ đã có thể nói là Nhất phái trong võ lâm. Đến ngay cả Tuệ Tĩnh thiền sư còn phải tự nạp mình cho Thiên Luân giáo chủ để Thiếu Lâm tránh khỏi đại họa diệt môn. Một mình Lãnh công tử đến đó, lão phu chỉ sợ mãnh hổ nan địch quần hồ.

Vạn Dược Thần Y vuốt râu, nhìn ra ngoài cửa:

- Lãnh công tử hiện nay lại chẳng có thanh Long kiếm khét tiếng thì không nên vọng động làm gì.

Nhật Phong thở dài:

- Nếu văn sinh không đến Thiên Luân giáo thì sao các bằng hữu đã vong mạng có thể mỉm cười được.

Vạn Dược Thần Y nhìn lại chàng :

- Lão phu hiểu tình cảm của Lãnh công tử đối với bằng hữu nhưng những kẻ hữu dũng thường không biết nhìn xa trông rộng.

Nhật Phong trầm mặt.

Vạn Dược Thần Y nói tiếp:

- Lão phu còn điều này nữa muốn nói với Lãnh công tử.

- Lão tiên sinh chỉ giáo.

- Tính mạng của công tử hiện nay không thuộc về công tử mà thuộc về Vũ A Tú. Nếu như Lãnh công tử một mình đến Thiên Luân giáo thì A Tú đâu còn gì để trả thù cho Vũ Minh.

Vạn Dược Thần Y vuốt râu:

- Lãnh công tử trở thành kẻ bội tín.
- Thế vẫn sinh phải làm gì đây khi không đến Thiên Luân giáo.
- Lão phu có ý này.

Nhật Phong nhìn Vạn Dược Thần Y :

- Xin lão tiên sinh chỉ giáo.
- Nếu như ý của lão phu đúng, thì lúc này Lãnh công tử hãy đến Nhứt Tự diện kiến Mông Thiên đại sư, rồi cùng với Mông Thiên đại sư hiệu triệu quần hào bạch đạo, cùng nhau hợp sức mà tiêu diệt Lập Ái.

Nhật Phong lắc đầu:

- Văn sinh e rằng mình không làm được điều đó.

Vạn Dược Thần Y nhướn mày:

- Tại sao không làm được?

Nhật Phong nhìn thẳng vào mắt lão Thần y:

- Thiên Luân giáo chủ Lập Ái đã phản tín thất ngôn, nhẫn tâm đưa tất cả những bằng hữu của văn sinh vào cảnh tử vong. Lãnh Nhật Phong phải tự tay mình đòi lại món nợ này, rồi sau đó sẽ để cho Tú muội xử sao cũng được.

Vạn Dược Thần Y thở ra:

- Đó là ý của Lãnh công tử, lão phu không dám can.
- Những gì lão tiên sinh đã làm giúp văn sinh, Lãnh Nhật Phong một lòng ghi nhận. Văn sinh kiêu từ.

Vạn Dược Thần Y nhìn chàng :

- Lãnh công tử bảo trọng. Nếu có chuyện, lão phu và công tử sẽ gặp lại nhau.

Vạn Dược Thần Y cầm lấy chén trà của mình.

Nhật Phong ôm quyền xá lão.

Vạn Dược Thần Y nhìn chén trà nói:

- Cái gì đến thì đến, cái gì đi thì đi, lão phu không thể thay đổi được số trời.

Nhật Phong nghe xong lời nói đó của Vạn Dược Thần Y mới trở bộ quay gót toan trở khinh công để rời khỏi Trúc gia trang, nhưng lão Thần Y đã gọi giật chàng lại.

- Lãnh công tử.

Nhật Phong quay lại nhìn lão:

- Lão tiên sinh còn điều gì chỉ giáo.

- Để lão phu đưa công tử ra khỏi trận pháp Bát Quái Càn Khôn. Nếu để Lãnh công tử một mình lão e rằng mình phải tổn tâm trí lập lại trận pháp khác.

Vạn Dược Thần Y vừa nói vừa mỉm cười.

Vô hình trung nụ cười của lão khiến Nhật Phong cũng cười theo. Chàng nói:

- Văn sinh thỉnh giáo lão tiên sinh.

Vạn Dược Thần Y và chàng cùng bước ra ngoài. Hai người vừa động thân toan rời khỏi Trúc gia trang thì Hà Như Bình từ trong trận pháp càn khôn hồi hải bước ra.

Thấy vẻ mặt của nàng, Vạn Dược Thần Y cau mày.

Như Bình bước đến trước mặt Thần Y Hà Tổ Tổ. Nàng liếc trộm Nhật Phong rồi nói:

- Nội tổ ơi, bên ngoài trận pháp có hai đại cao thủ Thiên Luân giáo. Hình như họ muốn xâm nhập vào Trúc gia trang.

Vạn Dược Thần Y cau mày, rồi quay sang nhìn Nhật Phong :

- Lão phu đoán không sai. Một khi Tuệ Tĩnh đại sư đã nạp mình cho Thiên Luân giáo thì họ sẽ đến Trúc gia trang của lão.

Nhật Phong nói:

- Lão tiên sinh cứ ở đây để văn sinh ra mời họ rời đi nơi khác.

Thần Y cười mỉm, lắc đầu nói:

- Lãnh công tử mời họ đi thì chắc được rồi, nhưng lão không muốn Trúc gia trang nhuộm máu đỏ.

- Văn sinh sẽ tuân theo ý của lão tiên sinh.

Như Bình nhìn Lãnh Nhật Phong nói:

- Lãnh huynh cần gì phải nhọc thân, chúng ta cứ ở trong Trúc gia trang thì bọn cao thủ kia cũng đâu làm gì được. Bọn đó làm sao vượt qua được "Càn Khôn Bát Quái" trận.

Lão thần y nhìn Như Bình:

- Bình nhi, con lầm rồi.

Như Bình tròn mắt:

- Con lầm cái gì?

- Thiên Luân giáo chủ Lập Ái cũng là một đại cao thủ kỳ trận. Với Càn Khôn Bát Quái trận thì Lập Ái chỉ mất một con trăng để hóa giải thôi.

- Thiên Luân giáo chủ bản lĩnh như vậy ư?

- Có bản lĩnh thì Thiên Luân giáo chủ mới ngồi được ở Tổng đàn võ lâm chứ. Có bản lĩnh thì Thiên Luân giáo chủ mới tư tưởng đến bức họa đồ trên lưng Đức Thái Tông.

Lão thần y quay lại Nhật Phong:

- Mục đích của Thiên Luân giáo chủ Lập Ái không dừng lại ở chiếc ngai minh chủ đâu. Y muốn vào lăng cấm để với tay đặt vào giang san Trung Nguyên.

Lão thần y trang trọng nói với Như Bình:

- Bình nhi, có lẽ Trúc gia trang không còn là nơi an toàn nữa rồi. Có thể con phải đến Đào Hoa viên.

Như Bình chỉ vào ngực mình:

- Như Bình phải đến Đào Hoa viên của họ Vũ ư?

Nàng sa sầm mặt, gắt gỏng nói:

- Không. Bình nhi có chết thì chết ở Trúc gia trang chứ không bao giờ đến Đào Hoa viên của họ Vũ.

Nhật Phong nhìn nàng rồi quay lại Hà Tổ Tổ:

- Lão tiên sinh, văn sinh sẽ không để cho bọn cao thủ Thiên Luân khuấy động nơi tĩnh cư của lão tiên sinh.

Vạn Dược Thần y mỉm cười:

- Một khi Lập Ái đã quyết định thì nhất định y không chùn tay đâu. Nếu hôm nay y không nhờ được Trúc gia trang thì ngày mai, một khi đã quyết định rồi thì không từ một thủ đoạn nào. Lão phu biết cá tính của Lập Ái.

Như Bình xen vào:

- Dù Thiên Luân giáo chủ có bản lĩnh tới đâu, Bình nhi cũng không tin hẳn hơn được nội tổ.

- Nội tổ không ngại bản lĩnh võ công của Lập Ái. Nhưng lại sợ thủ đoạn của gã.

Lão quay lại Nhật Phong:

- Lão phu và công tử ra ngoài chứ.

Nhật Phong gật đầu.

Như Bình chen vào:

- Nội tổ cho Bình nhi theo cùng với.

Vạn Dược Thần Y trừng mắt nhìn nàng:

- Cái việc cần làm của con ở trong Trúc gia trang này...

Như Bình nhăn nhó:

- Nội tổ....

Như đã quá biết cá tính của Như Bình, Vạn Dực Thần Y chỉ hừ nhạt một tiếng rồi cùng với Nhật Phong băng luôn vào trận pháp Càn Khôn Bát Quái. Vừa vào trong trận, Vạn Dực Thần Y đã phát động chưởng phong, di dời một loạt năm sáu bụi trúc.

Lão di dời những bụi trúc xong, quay lại nói với Nhật Phong:

- Đối với Bình nhi chỉ có cách đó mới giữ chân nó được mà thôi.

Nhật Phong mỉm cười:

- Hà tiểu thư chí khí quật cường, khí dũng hơn người, nhất định sau này sẽ là kỳ nhân của thiên hạ.

- Công tử nói quá lời rồi, chứ lúc này lão phu đang thấm mệt bởi cá tính độc đoán của Bình nhi.

Nhật Phong và Vạn Dực Thần Y rời trận pháp Càn Khôn Bát Quái bước ra ngoài. Đúng như lời Như Bình thông báo, trước mặt hai người trên năm mươi nhân mạng vận võ phục bó chến, trên ngực mang tín hiệu của Thiên Luân giáo. Tất cả những người đó đều mang mặt nạ quỷ trông gớm ghiếc vô cùng.

Bọn cao thủ Thiên Luân giáo đang thu gom những cây trúc khô để chuẩn bị phóng hỏa đốt rừng trúc, nhưng sự xuất hiện của Lãnh Nhật Phong và Vạn Dực Thần Y Hà Tổ Tổ khiến chúng ngừng ngay công việc.

Vạn Dực Thần Y bước đến trước mặt bọn cao thủ Thiên Luân giáo. Lão nghiêm mặt, trầm giọng khe khẽ nói:

- Các vị bằng hữu được lệnh của Thiên Luân giáo chủ đến đốt nơi tịnh cư của lão phu.

Vạn Dực Thần Y thở hắt ra, rồi nói tiếp:

- Lão phu đã tuyên thệ rời khỏi giang hồ, không xen vào chuyện thị phi thế thì vì nguyên cớ gì Thiên Luân giáo lại đến sinh chuyện với lão chứ.

Từ trong bọn cao thủ Thiên Luân một người vận trường y màu xám, khoác chiếc mặt nạ dạ xoa bước ra.

Y cất tiếng ồn ồn:

- Chúng tôi được lệnh của giáo chủ Thiên Luân nhờ Trúc gia trang khỏi chốn giang hồ.

Vạn Dực Thần Y vuốt râu, nheo mày nhìn thẳng vào mắt người đó.

Lão nhìn một lúc rồi cười mỉm nói:

- Chưởng môn Thanh Thành phái đã bỏ ý niệm hợp nhất Hoa Mi phái và Nga Mi phái để lập ra Thần Kiếm giáo rồi hay sao mà về đầu nhập Thiên Luân giáo chủ của Lập giáo chủ.

Gã cao thủ Thiên Luân giáo chớp mắt liên tục tỏ lộ sự ngạc nhiên sau câu nói của Vạn Dực Thần Y Hà Tổ Tổ.

Vạn Dực Thần Y cười mỉm nói tiếp:

- Chắc chừng môn nghĩ đeo chiếc mặt nạ dạ xoa đó thì lão phu không nhận ra chân diện Mục của Trương chừng môn.

Trương Giả Tông tăng hăng:

- Vạn Dực Thần Y là một trong tứ trụ võ lâm đời trước quả là không sai. Danh bất hư truyền, Trương mỗ khâm phục.

- Đã khâm phục sao Trương chừng môn còn chưa tháo bỏ chiếc mặt nạ dạ xoa.

Ánh mắt của Trương Giả Tông chớp liên tục. Trong ánh mắt của họ Trương thoát ra vẻ lúng túng vô cùng.

Vạn Dực Thần Y cười mỉm lắc đầu nói:

- Lão phu không ép Trương chừng môn đến tử lộ đâu. Lão phu biết chỉ cần chiếc mặt nạ rời khỏi mặt của Trương chừng môn thì xem như án tử của người đà được kêu bởi Thiên Luân giáo.

- Thần Y quả là tinh thông mọi quy lệ của các giáo phái trên giang hồ. Điều đó chứng tỏ, mặc dù lão Thần Y đã tuyên thệ mai danh ẩn tích nhưng vẫn để mắt đến võ lâm.

- Lão phu có mắt có tai thì phải nghe chứ.

Trương Giả Tông nhìn Lãnh Nhật Phong:

- Trương mỗ thỉnh giáo lão Thần Y, vị huynh đài kia có phải là gThần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Vạn Dực Thần Y vuốt râu cười nửa miệng:

- Trương chừng môn không nhận ra sát thủ kiếm vương của Thiên Luân giáo à.

Lão cười khẩy rồi nói:

- Đúng, vị huynh đài này chính là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong. Nhưng bây giờ thì Lãnh công tử không còn bị sa dục và mê tình khống chế nữa, thậm chí Lãnh công tử còn được kỳ duyên tốt đỉnh nữa đó.

Lão vuốt râu nhìn Trương Giả Tông nói tiếp:

- Lão phu đang muốn nhờ Lãnh công tử thỉnh giáo kiếm thuật của Thanh Thành phái, để xem Trương chừng môn có xứng là giáo chủ Thần Kiếm giáo không?

Đôi tinh nhãn của Trương Giả Tông cặp hằm xuống.

Vạn Dực Thần Y quay lại nhìn Lãnh Nhật Phong:

- Lão phu thỉnh Lãnh công tử thỉnh giáo kiếm thuật của Trương chừng môn.

Hà Tổ Tổ quay lại Trương Giả Tông:

- Chỉ cần Trương chưởng môn đánh bại được Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong thì có thể lập ra Thần Kiếm giáo được rồi, và tất cả mọi người cũng khỏi nhọc công đốt rừng trúc của lão. Tự lão phu sẽ nhờ Trúc gia trang giùm các vị. Còn nếu như Trương chưởng môn thất bại thì đừng nghĩ đến chuyện lập Thần Kiếm giáo, và các vị cũng mau rời khỏi nơi đây.

Hà Tổ Tổ lạnh lùng trở giọng:

- Lão phu đã thề không xen vào chuyện thị phi trên giang hồ mới thỉnh nhờ Lãnh huynh đệ giúp lão. Nói thật ra, nếu như lão phu không nói với Lãnh Nhật Phong Trúc gia trang không muốn nhuộm máu thì có lẽ bây giờ các vị không còn mạng mà đứng nhìn lão phu đâu, một khi Sát thủ kiếm vương hành động.

Lời cảnh báo của Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ khiến cho bọn cao thủ Thiên Luân dời mắt nhìn chàng không chớp. Tất cả mọi người đã từng biết Lãnh Nhật Phong là Sát thủ kiếm vương, nên không khỏi bồn chồn lo lắng.

Trương Giả Tông thở dài một tiếng:

- Trương mỗ hơi bất ngờ vị sự có mặt của Lãnh Nhật Phong.

Nhật Phong bước đến đối mặt với Trương Giả Tông. Mặc dù trên tay chàng chẳng có binh khí nhưng Trương Giả Tông đã khẩn trương vô cùng.

Nhật Phong gặng giọng nói từng tiếng một :

- Nếu như Trương chưởng môn có thể lệnh cho tất cả mọi người rời khỏi Trúc gia trang thì xem như chưởng môn đã làm được một việc đại phúc cho cõi đời này.

Trương Giả Tông nhìn Lãnh Nhật Phong:

- Trên tay các hạ không có thanh Long kiếm thì đâu còn là Thần Kiếm Giang Đông.

Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ vuốt râu cười khẩy, nói:

- Với Lãnh Nhật Phong, bất cứ thứ gì cũng có thể là kiếm.

Lão vừa nói vừa cúi xuống nhặt một cành trúc trao qua tay Nhật Phong:

- Lãnh huynh đệ, đây có phải là kiếm không?

Nhật Phong ngăm cành trúc:

- Nếu tiên sinh cho cành trúc là kiếm thì nó đúng là kiếm rồi.

Chàng quay lại Trương Giả Tông:

- Trên tay tại hạ có kiếm.

Trương Giả Tông cau mày:

- Trương mỗ không tin một cành trúc mà có thể là một thanh kiếm.

Nhật Phong nhếch mép, từ từ hướng đầu cành trúc điểm thẳng vào yết hầu Trương Giả Tông. Mặc dù chỉ là một cành trúc nhưng Trương Giả Tông vẫn cảm nhận cột sống mình gai lạnh, thậm chí ngay yết hầu gã cũng có cảm giác rờn rợn bởi thần sắc của Lãnh Nhật Phong.

Nhật Phong lạnh lùng nói:

- Một cái chết của Kha Bạc Kim, một cái chết của Mộng Đình Hoa, cũng đủ cho tại hạ mở trận tắm máu Thiên Luân giáo.

Lời nói của chàng chẳng khác nào lời phán quyết của sứ giả a tỳ khiến cho tất cả bọn cao thủ Thiên Luân giáo bất giác rung mình, mặc dù trước mặt họ chỉ có mỗi một mình Lãnh Nhật Phong và Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ. Bọn cao thủ Thiên Luân giáo không rung động sao được khi mỗi người chỉ có một cái mạng, mà đôi phương của chúng chẳng phải ai xa lạ mà đã từng là Sát thủ kiếm vương của giáo chủ Thiên Luân.

Không biết Trương Giả Tông nghĩ gì sau câu nói lạnh lùng của Lãnh Nhật Phong mà vô hình trung tay y đặt vào đốc kiếm. Tay của họ Trương vừa đặt vào đốc kiếm cũng là lúc mũi cành trúc vọt đến nhanh không tưởng. Đầu cành trúc chích luôn vào lớp da yết hầu của Trương Giả Tông.

Trương Giả Tông giật mình, thót ruột. Gã buột miệng nói:

- Người...

Nhật Phong nhìn thẳng vào mặt Trương Giả Tông:

- Trương chưởng môn chỉ có một cơ hội duy nhất là đang ở trên địa phận của Trúc gia trang.

Vạn Dược Thần Y mỉm cười nói:

- Trương chưởng môn, lão phu hỏi ngươi, nếu như Lãnh Nhật Phong truyền công lực vào cành trúc thì mạng ngươi còn giữ được không?

Trương Giả Tông rung mình lần nữa, Y lí nhí nói:

- Lãnh công tử thâm hời cành trúc lại đi, Trương mỗ sẽ rời khỏi chỗ này.

Nhật Phong nheo mày, thâm hời cành trúc về, trên yết hầu của Trương Giả Tông đã xuất hiện một hột đậu màu đỏ do mũi cành trúc gây ra.

Nhật Phong nói:

- Trương chưởng môn và tất cả mọi người có thể rời khỏi đây, nhưng đây là cơ hội duy nhất để các người giữ mạng mình, nếu còn là môn hạ Thiên Luân giáo.

Trương Giả Tông thở dài.

Nhật Phong chống cành trúc nói tiếp:

- Về nói với giáo chủ Lập Ái, Lãnh Nhật Phong sẽ tế sống gã.

Trương Giả Tông lùi lại một bộ, đưa tay quệt yết hầu. Máu lem ra trên cổ gã.

Trương Giả Tòng nhìn Nhật Phong nói:

- Kiếu thù.

Nhật Phong không màng đến lời khách sáo của Trương Giả Tòng. Chàng chỉ khoát tay:

- Hy vọng Trương chương môn sẽ nhận rõ đâu là sinh lộ của người.

Khi tất cả bọn cao thủ Thiên Luân giáo rời khỏi địa phận Trúc gia trang. Lãnh Nhật Phong mới ôm quyền xá Vạn Dược Thần Y.

- Vãn bối xin được kiếu từ lão tiên sinh.

- Lãnh công tử bảo trọng. Bây giờ công tử mới chính là cái gai mà Thiên Luân giáo muốn nhổ ra khỏi giang hồ.

- Ngày nào còn Lãnh Nhật Phong thì ngày đó Thiên Luân giáo còn đối mặt với sát nhân tử kiếm.

Vạn Dược Thần Y thở dài một tiếng nói:

- Giang hồ mãi mãi là những chuỗi ngày hận thù.

Hồi 30**VÌ HẬN HAY VÌ TÌNH**

Rời địa phận Trúc gia trang, Nhật Phong trở khinh công để trở lại Dương Châu Thành. Ven lối mòn, một cánh hoa vừa trở tỏa ra mùi hương dịu dịu được làn gió đưa đến khứu giác Nhật Phong. Nhật Phong dừng cước pháp bên cánh hoa đó, đoá hoa quỳnh nở đêm, với những chiếc cánh màu trắng lung linh. Chàng nhìn đoá quỳnh với nỗi băng khuâng.

Nhật Phong nâng đoá hoa quỳnh. Chàng buột miệng nói:

- Phải chi Mộng muội muội còn trên cõi đời này thì đoá hoa quỳnh này sẽ cài trên mái tóc của muội.

Nhật Phong thở dài, bởi những hình ảnh hôm nào đã hiện lại trong trí não chàng. Cái chết của Kha Bạc Kim, cái chết của Mộng Đình Hoa khiến nước mắt chàng đột ngột trào ra.

Nhật Phong nhìn đoá hoa mà hồi tưởng lại bao nhiêu thảm cảnh mà chàng là chứng nhân.

Nhật Phong thở dài nói tiếp:

- Lâm đệ, bây giờ ngươi đang ở đâu. Và mộ của Tống huynh đã được chôn ở đâu. Nhật Phong có lỗi với các người.

Nhật Phong vừa than xong, chợt có tiếng gió rít kỳ lạ đập vào thính nhĩ chàng.

- Phập...

Nhật Phong chỉ kịp lắc mình thì mũi phi tiễn đã ghim thẳng vào đoá hoa quỳnh. Phía sau mũi phi tiễn đó là một vải lụa trắng. Vải lụa kia chỉ có thể dùng làm khăn tang tống tiễn người chết, trên vailụa có dòng chữ viết bằng son môi:

“Một vành tang, một chữ tình”

Nhật Phong đọc dòng chữ trên mảnh lụa đó, rồi từ từ quay lại:

- A Tú...

Đứng cách Nhật Phong năm trượng, A Tú đội khăn tang, vận tang phục với ánh mắt u hoài, buồn lặng người. Trên tay nàng là thanh Huyết Hận kiếm đỏ rực.

A Tú bước đến trước mặt Lãnh Nhật Phong.

Nàng nhìn chàng:

- Lãnh Nhật Phong, hay Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong?

- Lãnh Nhật Phong cũng là huynh mà Thần Kiếm Giang Đông cũng là huynh.

A Tú dẫn đến một bộ nữ, đưa đầu kiếm điểm vào tam tinh Nhật Phong.

- Nếu bây giờ A Tú giết Lãnh Nhật Phong thì người có hận A Tú không?

Nhật Phong thở dài nhìn nàng ôn tồn nói:

- A Tú lấy mạng Lãnh Nhật Phong lúc này, Nhật Phong không một chút oán hận. Nhưng nếu A Tú lấy mạng Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong...

Nhật Phong thở dài.

A Tú cướp lời:

- Thần Kiếm Giang Đông không thể đứng im để A Tú giết ư?

Nhật Phong lắc đầu:

- Không phải như vậy.

- Thế thì Thần Kiếm Giang Đông hành xử ra sao?

- Y cũng sẽ chết bởi Huyết Hận kiếm, nhưng lúc này Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong còn một số việc phải làm trước khi giao mạng cho Tú muội.

- A Tú không cần biết. Nếu Lãnh Nhật Phong muốn sống thì hãy động thủ với A Tú.

Nàng cười khẩy, cất giọng cay đắng nói:

- Bản lĩnh võ công của Lãnh Nhật Phong chẳng lẽ không dám đối đầu với Vũ A Tú sao. Người đã từng lấy mạng Nhất kiếm đoạt hồn Vũ Minh kia mà.

- Vũ Minh khác. A Tú khác.

- Không có gì khác đâu.

Nhật Phong bậm môi suy tư, rồi trầm giọng nói:

- Lãnh huynh xin A Tú một cơ hội.

- Cơ hội gì?

- Cho Lãnh Nhật Phong thiếu một cái mạng, khi nào Nhật Phong thanh toán xong món nợ kim bằng sẽ tự đến dâng mạng cho A Tú.

A Tú nhún vai:

- Người không có cơ hội đó đâu. A Tú biết Thần Kiếm Giang Đông sẽ san bằng Thiên Luân giáo, biết đâu chưa thực hiện được hoài bão của mình thì đã vong mạng rồi. Thế thì sao A Tú đòi được món nợ máu cho Vũ đại ca của A Tú.

Nàng thở gấp từng hơi một :

- Lãnh Nhật Phong, người có biết khi song thân A Tú mất đi thì chỉ có Vũ đại ca nuôi nấng ta. Vũ đại ca đã thay song thân nuôi dạy A Tú đến lúc trưởng thành, người giết Vũ đại ca chẳng khác nào giết song thân A Tú.

Nàng rít lên bằng giọng bất nhẫn:

- Lãnh Nhật Phong, sao ngươi lại nhẫn tâm hạ thủ Vũ Minh.

Nhật Phong nhìn xuống đất:

- Hai người vì một người. Nhất thời Nhật Phong chưa thể nói được, nhưng nếu A Tú cho Nhật Phong cơ hội thanh toán món nợ kim bằng, Nhật Phong sẽ nói.

- Nhật Phong, ngươi đặt điều kiện với ta đó à?

- Nhật Phong không đặt điều kiện với nàng.

- Dù ngươi có muốn gì chẳng nữa, hay đặt ra bất cứ điều kiện nào thì A Tú cũng không cho ngươi cơ hội sống sót đâu, chỉ khi nào ngươi tự mình giết A Tú...

Nhật Phong bặm môi.

Chàng lơ đãng nhìn lên bầu trời đêm:

- Tống huynh, Kha huynh, Mộng muội muội, cuối cùng Lãnh Nhật Phong vẫn không trả nợ được cho ba người. Nhật Phong có lỗi, ba người hãy coi như Nhật Phong đã chết tại Ái đầu quý.

Nhật Phong nhìn lại A Tú:

- Tú muội... huynh đã sẵn sàng.

A Tú bặm môi, hoành kiếm ngang ngực. Nàng trầm mặc nói:

- Lãnh Nhật Phong, ngươi không trách A Tú chứ.

Nhật Phong lắc đầu:

- Không, chưa chắc Tú muội đã đủ bản lĩnh giết được Lãnh Nhật Phong.

A Tú trợn mắt nhìn chàng:

- Nói như vậy, nghĩa là ngươi không đứng yên để A Tú lấy mạng ngươi.

Nhật Phong gật đầu:

- Nhật Phong chỉ có mỗi một cái mạng để thanh toán món nợ kim bằng. Giao cho A Tú lúc này chưa được.

- Ngươi không giao càng tốt.

A Tú nhìn Nhật Phong bằng ánh mắt uất hận. Nàng rít lên bằng giọng phẫn nộ:

- Vũ đại ca. A Tú trả hận cho đại ca đây.

Thanh Huyết Hận kiếm như chiếc móng cầu vồng đỏ ối, chụp thẳng đến Lãnh Nhật Phong.

Cả bầu trời đêm xám xịt chợt lóe lên màu đỏ ối, màu đỏ của máu, màu đỏ của hận thù, và màu đỏ của lệ tình. Đóa hoa quỳnh với những cành hoa trắng muốt băng trinh cũng thoáng nhuộm màu đỏ bởi ánh quang Huyết Hận kiếm.

Thanh Huyết Hận kiếm sẽ nhuộm máu Nhật Phong chẳng, để A Tú rửa được chữ hận, nhưng còn chữ tình thì sao. Phải chăng trong nàng chỉ có mỗi một chữ hận, để chấp nhận những giọt lệ tình đơm lên vành khăn tang trắng tiền đưa con người mà mất đi thì trái tim A Tú cùng vỡ nát.

Hồi 31**CÀNG HẬN CÀNG YÊU**

Thế kiếm của A Tú khốc liệt và tàn nhẫn, với sát khí trùng trùng điệp điệp mà Nhật Phong vẫn trở ra như một pho tượng, chấp nhận đón lấy lưỡi kiếm tử vong mà không hề có một chút phản kháng. Có chăng chỉ còn ánh mắt sáng ngời của chàng nhìn thẳng vào mắt nàng như nhìn vào định số của mình.

Thanh Huyết Hận kiếm đột nhiên ngừng lại khi nó chỉ còn đúng một lóng tay là chạm vào cổ Nhật Phong.

Thanh Huyết Hận kiếm thu nhanh trở lại. A Tú thở gấp nói:

- Nhật Phong, sao ngươi không động thủ?

Nhật Phong lắc đầu:

- Không, sinh mạng của tại hạ đã thuộc về Vũ cô nương. Mà có lẽ những người bằng hữu của Nhật Phong cũng sẽ hiểu điều đó.

- Ngươi vì bằng hữu, vậy ngươi có vì A Tú không?

- A Tú có quyền bắt Nhật Phong chết bất cứ lúc nào.

A Tú cắn răng. Nàng nhìn Nhật Phong chăm chăm rồi bất chợt trở thanh Huyết Hận kiếm. Lưỡi kiếm găm luôn xuống trước mũi giầy của Nhật Phong:

- A Tú không thể giết Nhật Phong. Nguyên cớ vì sao Nhật Phong hãy tự hiểu lấy.

Nàng chớp mắt, hai giọt lệ trào ra hai bên khóe:

- Khi nào Nhật Phong thanh toán xong món nợ kim băng với Thiên Luân giáo, hãy đưa A Tú đến nơi trước đây ngươi đã từng lấy mạng Vũ đại ca, lúc đó chúng ta sẽ quyết định với nhau món nợ máu này.

Nhật Phong nhìn xuống đất:

- Nhật Phong vô cùng cảm kích A Tú.

A Tú lắc đầu, gằn giọng nói:

- Ngươi đừng khách sáo. Nếu ngươi muốn giữ chữ tín với A Tú, trước tiên phải giữ được cái mạng của ngươi với Thiên Luân giáo chủ. Nếu ngươi chết thì ngươi là kẻ bội tín thất ngôn, dù có xuống a tỳ, A Tú cũng sẽ tìm ngươi dưới đó.

Nhật Phong thở dài.

A Tú nói tiếp:

- Nhật Phong, người phải hứa với ta điều đó. Người hứa chú?
- Xuống a tỳ Nhật Phong cũng sẽ trả nợ cho A Tú.
- A Tú muốn người sống kìa.

Nhật Phong nhìn nàng. Chàng chỉ còn biết lấy ánh mắt u uẩn đáp lại câu hỏi của nàng.

A Tú nhận ra điều đó trong đáy mắt của Nhật Phong. Nàng nắc khẽ một tiếng rồi toan quay bước bỏ đi nhưng chàng đã gọi lại:

- Tú muội.

Nghe tiếng gọi trùu cảm đó, A Tú không dẫn được nỗi cảm xúc dâng trào. Nàng bật khóc:

- Lãnh đại ca. Định số của ông trời đã định ra như vậy rồi sao?

Nhật Phong nhìn thanh Huyết Hận kiếm kiếm dưới chân mình:

- Muội quên thanh Huyết Hận kiếm.
- Muội gởi nó cho huynh đó.

A Tú nói xong không cho Nhật Phong nói thêm lời nào. Nàng quay lưng lạng người thoát đi trong chớp mắt. Bóng sương đêm dày đặc nhanh chóng phủ lấy bóng dáng nàng. Nhật Phong đứng bần thần dưới trời đêm lạnh lẽo. Cái lạnh bên ngoài không bằng cái lạnh bên trong, một cái lạnh đơn độc với bao nỗi u hoài trầm mặc.

Chàng thở dài một tiếng, quay lại đóa hoa quỳnh với những cánh đang từ từ rũ xuống.

Nhật Phong lấy mảnh lụa trắng có dòng chữ "Một vành tang, một chữ tình", dùng luôn mảnh lụa đó Nhật Phong thắt vào tay mình.

Chàng lẩm nhẩm nói:

- Một vành tang một chữ tình.

Những cánh hoa quỳnh đã rũ hẳn xuống, Nhật Phong mới trở gót bỏ đi. Nhật Phong bước đi bằng những bước chân nặng trĩu nỗi u hoài, chàng đâu có biết được sau lưng mình A Tú đang dõi theo từng bước chân chàng với nỗi thổn thức nặng tình. Nàng đã thấy vành lụa trắng của mình cột trên cánh tay Nhật Phong, khiến tim nàng càng xót xa thêm.

- - - o0o- - -

Vọng Nguyệt lâu.

Những ngọn đèn lồng treo chung quanh cửa lung lay bởi những cơn gió đêm, mặc dù cửa ngoài đã đóng nhưng bên trong vẫn rộn lên những tràng cười khả ố của khách tìm hoa.

Nhật Phong đứng trước hai cánh cửa đóng im ỉm, tai nghe những tiếng cười từ bên trong vọng ra. Chàng bước lên bậc tam cấp đứng im một lúc rồi bất ngờ đập vào hai cánh cửa gỗ sồi.

- Chát..

Hai cánh cửa gỗ sồi bật tung ra, bên trong bang chủ Cái Bang đang ôm khít hai vòng eo của hai ả kỹ nữ, bật đứng dậy. Tất nhiên Trần Bá Tùng nhận ngay ra Lãnh Nhật Phong. Bất chợt trái tim của Trần Bá Tùng đập rộn lên.

Tiếng cửa sập xuống khiến bọn thuộc nhân Vọng Nguyệt Lầu tuân đến như bầy ong vỡ tổ. Tất cả có hơn mười nhân mạng, tất cả đều nai nịt gọn gàng, bình khí hờm sẵn trên tay.

Nhật Phong đảo mắt nhìn qua những người đó. Chàng cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Nhật Phong muốn gặp Bang chủ Kim Tiền bang Lộc Đại Kỳ.

Trong khi Nhật Phong hỏi thì Trần Bá Tùng lần bước về phía cửa hậu. Đối với Trần Bá Tùng thì lão đâu bao giờ muốn đối mặt với Lãnh Nhật Phong.

Trần Bá Tùng toan lẫn ra ngoài thì chạm mặt với Lộc Đại Kỳ. Lộc Đại Kỳ vuốt râu nhìn Trần Bá Tùng:

- Trần huynh sao lên đi đâu vậy.
- Trần mỗ không thích ở đây nữa.
- Tại vì Lãnh Nhật Phong mà Trần huynh mất vui.

Trần Bá Tùng gật đầu:

- Trần mỗ không thích gặp mặt y.
- Thế thì Trần huynh ở lại coi Lộc mỗ đuổi gã đi.

Trần Bá Tùng nhướng mày nhìn Lộc Đại Kỳ:

- Lộc bang chủ nói giỡn đó à?

Lộc Đại Kỳ đặt tay lên vai Trần Bá Tùng:

- Huynh chưa thấy thì còn nghi ngại, nhưng đã thấy thì chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Lộc Đại Kỳ ghệt vai Trần Bá Tùng kéo trở lại. Lộc Đại Kỳ cùng với Trần Bá Tùng bước đến trước mặt bọn thuộc hạ Vọng Nguyệt Lầu. Họ Lộc ôm quyền xá Nhật Phong rồi xởi lởi nói:

- Lãnh huynh quá vãn Vọng Nguyệt lầu mà Lộc mỗ không biết nên không kịp nghinh tiếp từ xa, lượng thứ, lượng thứ.

Lộc Đại Kỳ vừa nói vừa xá Nhật Phong.

Gã bước lại trước mặt chàng:

- Chắc là bọn a hoàn của Vọng Nguyệt lầu không nhận ra Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong, nên đã xúc phạm khiến Lãnh huynh nổi giận.

Gã nói mấy câu xởi lởi đó rồi quay lại bọn thuộc hạ:

- Các người thật là hồ đồ, có mau cút xéo đi không.

Bọn thuộc hạ Lộc Đại Kỳ rồi rít vâng vâng, dạ dạ, rồi lẩn nhanh ra ngoài cửa hậu.

Lộc Đại Kỳ quay lại Nhật Phong:

- Có mấy khi Lộc mỗ mới được diện ngộ với Lãnh huynh. Hôm nay chúng ta sẽ vui với nhau cho thỏa chí nhé.

Nhật Phong nhìn thẳng vào mắt Lộc Đại Kỳ:

- Tại hạ đã mạo phạm quấy rối Bang chủ, Bang chủ đừng trách.

Lộc Đại Kỳ khoát tay:

- Không, không. Lộc mỗ nào dám trách Lãnh huynh, có trách là trách bọn a hoàn không nhìn ra rỗng mà giỡn mặt khiến Lãnh huynh nổi giận.

Nhật Phong lắc đầu:

- Họ không làm phiền tại hạ đâu. Nhật Phong đến Vọng Nguyệt lâu để muốn biết về Lâm Thanh Tử và Ngũ nương của Kha Bạc Kim hiện có còn ở đây không?

Lộc Đại Kỳ nhướng mắt rồi bật cười ha hả. Lão hả hê nói:

- Tưởng Lãnh huynh hỏi về chuyện gì chứ. Thật là tiếc.

Nhật Phong cau mày:

- Tại sao tiếc?

- Nếu Lãnh huynh đến sớm thì đã gặp được Lâm Thanh Tử và Ngũ nương rồi.

Lão cười khẩy nói:

- Lâm Thanh Tử đã đến Vọng Nguyệt lâu và rước Ngũ nương rời khỏi đây rồi. Thật là tiếc.

- Lâm Thanh Tử đã đưa Ngũ nương đi?

Lộc Đại Kỳ gật đầu:

- Lộc mỗ nghe nói Kha Bạc Kim đã chết tại Ải đầu quỷ nhưng Ngũ nương thì đã được Kha huynh chuộc ra khỏi Vọng Nguyệt lâu. Nên khi Lâm Thanh Tử đến đây thì chuẩn bị ngay hành trang cho mọi người rời khỏi Vọng Nguyệt Lầu.

- Bang chủ giữ chữ tín như vậy, tại hạ rất khâm phục. Nhật Phong chỉ muốn biết bao nhiêu đó thôi, xin kiếu từ.

Lộc Đại Kỳ nhướn mày:

- Ấy... Sao Lãnh huynh gấp như vậy. Có bao giờ chúng ta may mắn gặp nhau đâu. Lãnh huynh đã đến đây thì phải cùng với Lộc Đại Kỳ chén thù chén tạc một đêm cho thỏa thích chứ.

- Nếu Bang chủ có nhã ý, tại hạ không từ chối.

Lộc Đại Kỳ lại vuốt chòm râu cá chốt, bật cười khàn khạch:

- Hay lắm, hay lắm, thật là điều kỳ diệu dành cho Kim Tiền bang.

Lão lớn tiếng nói:

- Người đâu.

Hai ả a hoàn bước vào.

Lộc Đại Kỳ ra lệnh:

- Dọn đại yển tẩy trần.

- Thừa vâng !

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, bọn gia nhân trong Vọng Nguyệt lâu dọn xong đại yển ngay trong gian chính sảnh.

Lộc Đại Kỳ nói:

- Mời Lãnh huynh.

Nhật Phong ngồi đối mặt với Đại Kỳ, trong khi Bá Tùng thì khép nép ngồi một bên.

Lộc Đại Kỳ chỉ Bá Tùng:

- Lãnh huynh chắc biết Bang chủ Cái Bang Trần Bá Tùng?

Nhật Phong nhìn Trần Bá Tùng:

- Chuyện của Cái Bang tại hạ không thích chen vào, nhưng tại hạ cũng không muốn người sư đệ bất nghĩa giết sư huynh đoạt chức Bang chủ ngồi chung với mình.

Trần Bá Tùng nghe Nhật Phong nói mặt tái như chàm.

Lộc Đại Kỳ nhìn Trần Bá Tùng rồi quay lại Nhật Phong:

- Lãnh huynh nói gì mà Lộc mỗ không hiểu.

Nhật Phong nhìn Trần Bá Tùng:

- Lộc Bang chủ không hiểu câu nói của tại hạ nhưng Trần Bang chủ không thể không hiểu.

Trần Bá Tùng cười gượng gạo, rồi trầm giọng cố giữ vẻ bình thản:

- Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong không muốn đối ẩm với Trần mỗ thì Trần mỗ xin cáo từ.

Trần Bá Tùng nói xong đứng lên.

Lộc Đại Kỳ vội cản Trần Bá Tùng lại:

- Ấy, sao Trần huynh lại bỏ đi. Hãy ngồi xuống.

Trần Bá Tùng lắc đầu:

- Trần mỗ cũng cảm thấy trong người không được khỏe.

Trần Bá Tùng ôm quyền hướng về Nhật Phong:

- Lãnh công tử tự nhiên.

Nhật Phong không màng đến câu khách khí của Trần Bá Tùng.

Trần Bá Tùng thở dài rồi quay lưng trở ra khỏi đại sảnh Vọng Nguyệt lâu.

Lộc Đại Kỳ nhìn theo Trần Bá Tùng cho đến khi chiếc lưng của họ Trần khuất hẳn sau cửa hậu.

Lộc Đại Kỳ quay lại:

- Gã Bang chủ họ Trần này cũng khiến cho Lộc mỗ không cao hứng.

Lộc Đại Kỳ rót rượu ra hai cái chén. Lão mỉm cười nói:

- Mời Lãnh huynh.

Nhật Phong bưng chén rượu Lộc Đại Kỳ vừa rót:

- Mời Lộc huynh.

Chàng vừa đưa chén rượu lên miệng thì từ phía cửa hậu, Thúy Thúy tất tả chạy vào. Nàng nhào đến bàn đại yến thét lớn:

- Lãnh công tử đừng uống.

Lộc Đại Kỳ đứng bật dậy:

- Vô lễ !

Y vừa quát vừa toan vỗ thẳng một chưởng vào gáy Thúy Thúy nhưng Nhật Phong nhanh như cắt thọc trảo thủ vào hõ khẩu Lộc Đại Kỳ. Thế chop của chàng rất bình thường thế mà Lộc Đại Kỳ vẫn bị khống chế dễ dàng.

Nhật Phong nhìn Lộc Đại Kỳ nói:

- Chúng ta đang đối ẩm thế mà vẫn có người phá bình, làm cho mất hứng ắt phải có nguyên do.

Lộc Đại Kỳ lừ mắt nhìn Thúy Thúy:

- Người đường đột vào trong chỗ bản Bang chủ và Lãnh huynh đối ẩm vì nguyên do gì?

Thúy Thúy nhìn chén rượu:

- Trong rượu có độc.

Lộc Đại Kỳ bật cười sảng sặc:

- Thật là dễ tiện. Bản chủ nhân đã đối xử tốt với người mà người cho ta là hạng tiểu nhân dụng độc hại người. Người thật đáng chết.

Nhật Phong lắc đầu nói:

- Người trong nhà nói ra, tại hạ nghĩ có nguyên do nhưng không tin Bang chủ hạ độc vào rượu.

- Lãnh huynh là cao nhân nên mới không nghe những lời sàm ngôn của ả kỹ nữ này.

Lộc Đại Kỳ nhìn Thúy Thúy, gằn giọng nói:

- Thúy Thúy, người đáng tội rồi đó.

Nhật Phong kéo Thúy Thúy về phía mình. Chàng ôn tồn hỏi nàng:

- Nguyên cớ gì cô nương nói trong rượu có độc?

Thúy Thúy liếc trộm Lộc Đại Kỳ:

- Lộc Bang chủ muốn hạ độc Lãnh công tử.

- Tại sao?

Lộc Đại Kỳ cười khẩy:

- Người nói trong rượu có độc ư? Thế thì bản chủ nhân ẽ uống trước mặt Lãnh huynh và người.

Nếu như không có độc thì người tự xử thế nào?

Thúy Thúy chết trước mặt chủ nhân.

Lộc Đại Kỳ gật đầu:

- Tốt lắm.

Gã nói xong, bưng chén rượu của mình uống cạn. Đặt chén xuống bàn, Lộc Đại Kỳ nhìn Thúy

Thúy nói:

- Rượu ngon lắm.

Y nhướn mắt nói với Nhật Phong:

- Lãnh huynh nghĩ rượu có độc không?

Thúy Thúy nhìn Lộc Đại Kỳ.

Lãnh Nhật Phong mỉm cười:

- Chắc cô nương có ý làm trò vui cho tại hạ và Lộc bang chủ thêm cao hứng.

Lộc Đại Kỳ nhìn Thúy Thúy:

- Thúy Thúy có phải nàng muốn làm trò vui cho bản chủ nhân và Lãnh huynh đây?

Lộc Đại Kỳ vừa nói vừa rót rượu ra chén của gã:

- Nếu nàng muốn làm trò thì hãy cùng ta uống chén rượu độc này.

Thúy Thúy nhìn Nhật Phong.

Nhật Phong mỉm cười với Lộc Đại Kỳ:

- Tại hạ sẽ uống chén rượu độc này.

- Lãnh huynh uống giùm Thúy Thúy à? Thế thì tốt quá. Lãnh huynh đừng quên Thúy Thúy đã nói trong rượu có độc đấy.

- Lộc bang chủ đã uống rượu nhưng đâu có biểu hiện gì trúng độc. Thúy Thúy chỉ làm trò thôi.

- Thế thì mời Lãnh huynh.

Nhật Phong bưng chén rượu.

Thúy Thúy nhìn chàng toan giật tay lại:

- Lãnh công tử...

Lộc Đại Kỳ cau mày:

- Thúy Thúy, người làm trò như thế đủ rồi.

Nhật Phong mỉm cười áp chén rượu vào miệng. Chàng từ từ uống cạn số rượu trong chén.

Khi Nhật Phong đặt chén xuống bàn thì Lộc Đại Kỳ bật cười khăng khặc. Y nhìn Nhật Phong nói:

- Lãnh huynh uống rượu có ngon không?

Nhật Phong nhìn Lộc Đại Kỳ:

- Trong rượu quả có độc.

- Lộc mỗ không phủ nhận điều đó.

- Tại sao Bang chủ lại hạ độc?

- Bởi vì Lộc mỗ muốn giết Lãnh huynh.

- Vì sao?

Thúy Thúy biến sắc, nắm tay Lãnh Nhật Phong:

- Lãnh công tử... Công tử mau rời khỏi đây.

Lộc Đại Kỳ nói:

- Muộn quá rồi.

Nhật Phong hỏi Lộc Đại Kỳ:

- Tại hạ muốn hỏi vì sao Bang chủ lại hạ độc tại hạ?

Lộc Đại Kỳ về hàm râu cá chốt:

- Lộc mỗ muốn Vọng Nguyệt lâu khỏi bị quấy rối nữa nên mới hạ độc.

- Nói như bang chủ thì việc hạ độc Lãnh Nhật Phong có liên quan đến Lâm Thanh Tử và Ngũ nương của Kha Bạc Kim.

Lộc Đại Kỳ gật đầu chỉ Thúy Thúy:

- Ngũ nương của Kha Bạc Kim chỉ còn lại ả này thôi, và ả sắp theo Nhật Phong xuống hầu Đồng Cân Thiên Sơn dưới a tỳ.

- Còn Lâm Thanh Tử đâu?

- Y chắc cũng đã làm mồi cho chó sói, hay biến thành bộ xương khô sau khi trúng Vô ảnh kim tiền của bản Bang chủ.

Đôi mày liễu kiếm của Nhật Phong cau hằn lại. Chàng nhìn Lộc Đại Kỳ cất từng tiếng một :

- Vọng Nguyệt lâu của Bang chủ sẽ tan ra thành tro bụi.

Sau câu nói của Nhật Phong, Lộc Đại Kỳ trở mắt nhìn chàng. Y ngỡ như mình nghe lầm, gằn giọng hỏi ngược lại chàng:

- Sao? Vọng Nguyệt lâu của Lộc mỗ có thể biến thành tro khi Lãnh Nhật Phong đã bị trúng Vô ảnh chi độc à?

Lộc Đại Kỳ vừa nói vừa vỗ tay xuống bàn đại yến.

- Rầm...

Tả thủ của Lộc Đại Kỳ dụng chưởng vỗ mạnh xuống bàn, miệng nói:

- Lãnh Nhật Phong, người làm gì được Lộc mỗ chứ.

Cùng với lời nói đó, thì những thức ăn trên bàn đều bị hất lên cao, hữu thủ của Lộc Đại Kỳ nhanh như cắt, và bất ngờ thi triển Vô ảnh kim tiền.

Tất cả những động tác kể cả lời của gã đều hư, nhưng tuyệt nghệ phóng tiền thì mới là thật. Từ trong lòng bàn tay phải của họ Lộc, ba đồng tiền kết thành hình chữ phẩm bắn xẹt ra tập kích trực diện Nhật Phong. Tất cả mọi hành động của Lộc Đại Kỳ đều được tính toán một cách chính xác, mà không một người nào có thể ngờ được.

Nếu bất cứ người nào, e rằng sẽ bị những đồng Vô ảnh kim tiền đập vỡ tam tinh mà chết, nhưng đối phương của họ Lộc lại là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Chiếc ghế của Nhật Phong trượt ngược về phía sau, và đồng tiền Vô ảnh của họ Lộc bị chàng hóa giải một cách dễ dàng bằng những ngón chỉ liên hoàn.

Ba tiếng rú cùng cất lên một lượt, khi Nhật Phong thâu chỉ, và ba gã cung thủ của Vọng Nguyệt lâu từ trên lan can gian chính sảnh đều rơi xuống đ^t.

- Huych... huych... huych...

Lộc Đại Kỳ rít lên:

- Lãnh Nhật Phong, hôm nay người đừng tơ tưởng đến chuyện thoát khỏi Vọng Nguyệt lâu này.

Lộc Đại Kỳ dù sao cũng là một Bang chủ của Kim Tiền bang nên bản lĩnh võ công của gã đâu phải tầm thường. Y xoay nửa vòng cùng lúc với động tác phóng kim tiền. Từng đồng kim tiền có tấm độc bắn ra như mưa, nhắm Lãnh Nhật Phong.

Mặc cho Lộc Đại Kỳ xuất thủ, Lãnh Nhật Phong vẫn không hề rời khỏi chiếc ghế đang ngồi nhưng tuyệt nhiên không sao có đồng tiền vô ảnh nào chạm được vào người chàng.

Lộc Đại Kỳ thâu hồi thân thủ thì mới nhận ra những đồng kim tiền của mình xếp chồng một cách ngay ngắn dưới chân Lãnh Nhật Phong.

Lộc Đại Kỳ giật thót ruột. Gã nhìn chồng kim tiền mà không tin vào mắt của mình nữa. Ngay cả y cũng không thể có được thủ pháp đón kim tiền như Lãnh Nhật Phong, mặc dù y đã thành danh bởi tuyệt pháp phóng kim tiền mà thiên hạ gán cho ngoại hiệu Vô ảnh kim tiền Lộc bang chủ.

Nhật Phong nhìn Lộc Đại Kỳ:

- Lộc bang chủ còn đồng tiền nào nữa không?

Lộc Đại Kỳ nghe chàng nói càng mất thần đến độ xuất hạn mồ hôi.

Y bất giác lùi lại một bộ :

- Lãnh Nhật Phong, người là người hay là quỷ.

- Lộc bang chủ đang đối mặt với quỷ nơi nhân thế.

Lộc Đại Kỳ biến sắc:

- Người...

Y vừa nói vừa bất ngờ lạng bộ, nhanh không thể tưởng. Chỉ trong chớp mắt, trảo thủ sát nhân của họ Lộc đặt ngay vào yết hầu Thúy Thúy.

Lộc Đại Kỳ nhếch mép, cay độc nói:

- Lãnh Nhật Phong, người có muốn Thúy Thúy chết bởi trảo công của Lộc mỗ không?

Lộc Đại Kỳ cười khẩy, nói tiếp:

- Lộc mỗ chẳng thèm dẫu người làm gì. Thúy Thúy chính là người duy nhất trong Ngũ nương còn sót lại. Lâm Thanh Tử đã đến đây khiến cho bốn người trong Ngũ nương ra đi với Kha Bạc Kim, còn lại người duy nhất là Thúy Thúy. Cô ả cũng sẽ ra đi bởi sự xuất hiện của người.

Lộc Đại Kỳ cười mím:

- Lãnh Nhật Phong, Lâm Thanh Tử đến Vọng Nguyệt lâu để tổng tiển những người đẹp của Kha đại hiệp về đoàn tụ dưới âm phủ, người cô ả xuống a tỳ, Kha Bạc Kim chẳng có thích thú gì đâu. Lắm khi gã còn hận các người mà không siêu thoát cũng nên.

Thúy Thúy nhìn Lãnh Nhật Phong:

- Lãnh công tử đừng nghĩ đến Thúy Thúy. Nếu có sống ở dương gian, Thúy Thúy cũng không sung sướng đâu, chẳng qua cũng chỉ là cánh hoa cho lũ người lòng dạ quỷ sứ này lợi dụng để kiếm ngân lượng mà thôi.

Lộc Đại Kỳ nghiêng rằng:

- Người nói nữa, Lộc mỗ sẽ bút từng sợi gân cổ của người.

Thúy Thúy liếc Lộc Đại Kỳ:

- Ngũ nương đã chết bốn, mình Thúy Thúy chẳng muốn sống làm gì. Lộc chủ nhân cứ ra tay.

- Tiện nhân...

Lãnh Nhật Phong lên tiếng cướp lời Lộc Đại Kỳ:

- Lộc bang chủ có giết cô ta cũng chẳng thế nào cản tay tại hạ. Hãy thả Thúy Thúy ra đi.

Lộc Đại Kỳ mím cười:

- Lộc mỗ sẽ thả, nhưng Lãnh huynh hãy hứa với ta là không được đặt chân đến Vọng Nguyệt lâu nữa, và bao nhiêu ân oán giữa ta và Lãnh huynh xem như không có.

Lộc Đại Kỳ hất mặt:

- Lãnh huynh hứa đi. Lộc mỗ lúc nào cũng tin vào lời hứa của Lãnh huynh.

Lãnh Nhật Phong chìa hai tay tới trước:

- Hai tay tại hạ sẽ không đòi nợ Lộc bang chủ nữa.

Lộc Đại Kỳ ngửa mặt cười sáng sủa. Y nhìn Nhật Phong mở miệng nói:

- Có thể chứ.

Lộc Đại Kỳ vừa nói vừa ghì mặt toan truyền thần lực vào thần thủ bóp nát yết hầu Thúc Thúc. Ý tưởng đó vừa lướt qua thì Lộc Đại Kỳ rú lên:

- A...

Y buông Thúc Thúc, ôm mặt lão đảo lùi về sau bốn bộ. Khi y buông tay xuống mới thấy trên mặt y là những đồng tiền ghim lỗ chỗ trông đến phát tởm.

Lộc Đại Kỳ ngã ngửa ra sau, nhưng y vẫn gượng ngồi lên, chỉ tay vào Lãnh Nhật Phong:

- Người hứa không đòi nợ Lộc mỗ kia mà.

Nhật Phong bước đến nhìn Lộc Đại Kỳ:

- Hai tay tại hạ không đòi nợ Bang chủ nhưng chân tại hạ thì không hứa điều đó.

Lộc Đại Kỳ sửng sốt nhìn chân Nhật Phong:

- Chân của người... chân của người có thể... có thể phát tác được... được Vô ảnh kim tiền.

Lộc Đại Kỳ chỉ nói được bao nhiêu đó, hai mắt trừng trừng nhìn vào đôi chân Nhật Phong mà biến thành cái xác không hồn. Họ Lộc sao không sửng sốt khi nhận một cái chết quá ngỡ ngàng được, bởi y chết mà vẫn còn sự hoài nghi vào cái chết của mình. Một cái chết đến với y mà y chưa bao giờ tưởng tượng ra trên cõi nhân gian này có người thi triển được Vô ảnh kim tiền bằng chân.

Từ khóe miệng của Lộc Đại Kỳ rịn máu. Y chết mà hồn vẫn còn ấm ức.

- - - o0o - - -

Nhật Phong đứng nhìn tòa lâu Vọng Nguyệt đang biến thành ngọn lửa khổng lồ, tất cả chỉ trong chốc lát nữa thôi sẽ biến thành tro bụi. Vọng Nguyệt lâu của Dương Châu Thành với những nàng kỹ nữ chỉ trong khoảng khắc nữa thôi chỉ còn là dấu tích tro tàn.

Thúc Thúc đứng bên Nhật Phong:

- Lãnh công tử đốt tòa Vọng Nguyệt lâu rồi đi đâu?

Nhật Phong quay sang nhìn nàng:

- Đi tìm Lâm Thanh Tử. Còn cô nương chắc phải trở về quê.

Thúy Thúy gật đầu:

- Thúy Thúy sẽ trở về Hà Nam.

- Cô nương hãy bảo trọng.

Chàng nhìn Thúy Thúy cúi đầu nói:

- Đời người như một giấc chiêm bao, nếu có thể được thì cô nương hãy dựng một bàn thờ cho

Kha Bạc Kim và những người đã chết.

- Thúy Thúy sẽ lập bàn thờ Kha đại ca và các vị tỷ tỷ.

Lãnh Nhật Phong mỉm cười:

- Cuối cùng trên cõi nhân thế Kha Bạc Kim vẫn còn người thờ phụng.

Chàng thở dài:

- Tại hạ kiêu từ. Còn cô nương mau sớm lên đường.

Chàng nhìn lại tòa Vọng Nguyệt lâu, giờ nó đã biến thành ngọn lửa khổng lồ tỏa sức nóng hầm hập. Nhật Phong chép miệng nói:

- Nơi đây Kha Bạc Kim đã đến và khi Kha Bạc Kim ra đi thì nó cũng phải theo chân người.

Hồi 32

TRI DIỆN HOÀI NHÂN

Khi Lâm Thanh Tử tỉnh lại, y vừa toan bật ngồi lên thì đập ngay vào mắt Lâm Thanh Tử là hình ảnh tiểu yêu của một giai nhân khiến Lâm Thanh Tử đến Nhược Mai Lâm, liền buột miệng nói:

- Mai Lâm... Cô chưa bỏ Lâm mỗ mà đi à?

Nữ nhân không quay lại mà cất tiếng nói:

- Người vẫn không quên được ả à?

Nghe giọng nói của nàng. Thành Tử mới sững sờ nhận ra nữ nhân kia không phải là Nhược Mai Lâm.

Thành Tử buột miệng hỏi:

- Cô nương là ai?

Nàng chấp tay sau lưng từ từ quay lại.

Thành Tử cau mày:

- Chu Thể Loan.

Thể Loan nghiêm mặt nhìn Thành Tử:

- Lâm công tử vẫn nhận ra Chu Thể Loan?

Thành Tử bật dậy khi Thể Loan toan bước lại gần bên gã. Y khoát tay:

- Tránh xa ta ra !

Thể Loan chau mày:

- Lâm công tử không nghĩ Thể Loan là ân nhân cứu mạng cho người sao mà lại có lối hành xử càn rỡ như vậy?

- Nàng cứu mạng cho Thành Tử à?

Thành Tử nói xong ngửa cổ cười khanh khách. Y cắt tràng cười đó, trở hung quang nhìn Thể Loan:

- Cứu mạng Lâm mỗ làm chi? Nếu không có nàng thì Tống đại ca, Kha đại ca, và cả Mộng muội muội lẫn Lãnh Nhật Phong đâu đến nỗi này?

Thành Tử hừ nhạt một tiếng:

- Trong khuôn mặt xinh đẹp của Thể Loan là tâm địa của một con rắn độc.

Thể Loan mỉm cười với những lời mắng nhiếc không một chút biểu cảm nào:

- Lâm công tử nói đủ rồi chứ?

- Đủ rồi.

Thành Tử xoa bụng mình.

Thế Loan mỉm cười:

- Lâm công tử đang đói.

Thành Tử nạt ngang:

- Ừ... Lâm mỗ đang đói, nhưng sẽ không ăn bất cứ thứ gì của nàng.

- Đói thì phải ăn, khát tất phải uống. Nếu vì tiểu tiết mà không ăn, không uống, làm sao có sức mà thi triển được kinh công Triển xi phi vân.

- Bộ Lâm mỗ phải dùng sức để chạy nữa à?

Thành Tử gãi đầu nhìn Thế Loan nói tiếp:

- Lâm mỗ không có cao hứng dụng Triển xi phi vân đâu. Bây giờ Thành Tử chỉ muốn ăn và nằm ườn ra ngủ thôi.

Thế Loan nheo mắt:

- Bồn cô nương nghe nói Lâm Thanh Tử là một kẻ lười biếng nhất trong thiên hạ, chỉ biết ăn và ngủ, xem ra lời đồn chẳng sai chút nào.

- Người ta nói Thành Tử sao thì ta là vậy, có gì là lạ.

Thành Tử lại xoa bụng:

- Nói nhiều quá nhưng cô nương chưa dọn cái gì cho Lâm mỗ ăn cả.

- Ta tưởng Lâm công tử không biết đói chứ.

Thế Loan quay lưng bước ra khỏi phòng.

Thành Tử vừa thấy nàng khuất dạng sau cánh cửa bật đứng lên, nhưng bắp chân của y nhói buốt, khuỵu ngay xuống sàn. Cảm giác lạ lùng đó khiến Thành Tử buột miệng thốt:

- Ui cha !

Thành Tử gượng đứng, nhưng đôi chân của y chẳng còn lực để thực hiện ý định đơn giản đó. Ngỡ rằng mình bị Thế Loan điểm huyết, Thành Tử vận công toan giải tỏa các huyết đạo dưới hai chân của mình, nhưng khi vừa vận công thì cảm giác đau nhói lại xuất hiện dưới hai bắp chân.

Thành Tử cau mày:

- Sao kỳ lạ thế này?

Thế Loan bước vào:

- Lâm công tử đừng cố công vô ích.

Thành Tử quay nhìn nàng.

Thế Loan mỉm cười, bước đến trước mặt gã đặt xuống hai chiếc bánh bao đã lên mốc.

Thành Tử nhìn hai chiếc bánh bao, chân mày cau hăn lại:

- Cô nương cho Lâm mỗ ăn thứ bánh mốc này à?
- Chỉ có bánh bao mốc thôi, ăn hay không là quyền của công tử.

Thành Tử nhướn mày nhìn nàng:

- Tất nhiên Lâm mỗ không ăn rồi.
- Không ăn thì cứ để đó.

Thành Tử chỉ hai chân mình:

- Cô nương đã làm gì hai cái chân của Lâm mỗ mà chúng không chịu tuân theo ý tưởng của ta nữa?

- Tại chúng đã không thuộc về Lâm công tử, mà thuộc về Chu Thể Loan rồi.

Thành Tử trợn mắt:

- Cái gì... Chân của Lâm mỗ mà thuộc về Chu cô nương? Cô nương nói nghe lạ quá đó.
- Không lạ đâu mà đó là sự thật. Khi nào Lâm công tử thuận nghe theo Thể Loan thì nó sẽ lại thuộc về người.

Thành Tử nhếch mép:

- À... Lâm mỗ hiểu rồi, cô nương muốn tại hạ phục vụ cho cô nương.

Thể Loan gật đầu.

Thành Tử gõ tay vào trán mình:

- Nam nhân hầu dịch nữ nhân thì làm chuyện gì nhỉ?

Thể Loan cau mày nhìn Thành Tử.

Thành Tử ngẩng lên toét miệng cười:

- Chu cô nương. Lâm mỗ hỏi thật cô cũng phải trả lời thật đấy nhé.

Thể Loan ôn nhu đáp lời:

- Lâm công tử muốn hỏi gì?

Thành Tử mỉm cười hóm hỉnh:

- Lâm mỗ hỏi Chu cô nương thay đổi từ bao giờ vậy?

Thể Loan lắc đầu:

- Thể Loan không hiểu lời của công tử.

Thành Tử sa sầm mặt:

- Có gì mà không hiểu. Tại hạ chỉ hỏi sao cô nương lại chọn tại hạ mà không chọn Lãnh Nhật Phong hầu dịch cô nương.

- Lâm công tử nói vậy có ẩn ý gì?

Thành Tử chỉ tay vào mặt Chu Thể Loan:

- Cô nương dấu Lâm mỗ hoài. Thấy cô nương là tại hạ biết ngay tâm cô nương đã thay đổi.

Thể Loan đỏ mặt:

- Thể Loan thay đổi gì?

- Cô còn giả vờ làm gì. Chắc cô nương thấy Lâm mỗ khôi ngô, tuấn tú hơn Lãnh Nhật Phong nên mới bức ép tại hạ hầu dịch cô nương.

Thành Tử thở dài, lắc đầu rên lên:

- Ôi... Tâm địa nữ nhân. Bởi vậy người xưa nói không ngoa chút nào. Tồi độc phụ nhân tâm, không có gì độc hơn nữ nhân mà. Người tình vừa chết đuối thì chạy tìm người khác thế vào.

Thể Loan thẹn đến chín mặt. Nàng rít lên bằng giọng căm phẫn:

- Lâm Thanh Tử... người...

Thể Loan vừa nói vừa rút ngọn trủy thủ dấu trong tay áo giơ lên cao.

Thành Tử mặc nhiên với hành động của nàng. Y còn nhoẻn miệng cười chờ Thể Loan hạ ngọn trủy thủ xuống lấy mạng mình.

Thể Loan thở hắt ra, từ từ rút ngọn trủy thủ lại:

- Tại sao Lâm công tử cười?

- Thấy nàng giận tại hạ cười.

- Thể Loan giận mà Lâm công tử có thể cười được à?

Thành Tử gật đầu:

- Tại nàng không thấy đó thôi, chứ nàng giận thì mặt đỏ, mắt to trông ngộ lắm. Hồi đó tại hạ nghe nói Chu Thể Loan là giai nhân đứng thứ nhất trong thiên hạ, nhưng xem ra lời đồn đãi đó không đúng chút nào.

Thể Loan cau mày.

Lâm Thanh Tử mỉm cười nói tiếp:

- Lâm mỗ cười Lãnh Nhật Phong.

Y lắc đầu thở dài:

- Tại sao một người như Chu cô nương mà Lãnh Nhật Phong lại không từ nan một việc gì chỉ để có được một chữ tình dối trá. Nếu có chiếc gương đồng ở đây, nhất định Chu cô nương sẽ thấy mình không phải là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, mà đứng sánh với Thần Kiếm Giang Đông thì quả là cô nương có phúc rồi. Rất tiếc Chu cô nương đã mất Lãnh Nhật Phong.

Thể Loan rít lên:

- Người im đi, kéo Thể Loan không dẫn được thì lưỡi trủy thủ này sẽ lấy mạng người.

Thành Tử nhún vai:

- Tại hạ tin ngọn trủy thủ kia không lấy mạng Lâm Thanh Tử.
- Nguyên cớ nào Lâm công tử khẳng định ta không dám giết người?
- Dễ quá, có khó gì mà không hiểu. Nếu Chu cô nương muốn lấy mạng tại hạ thì đã lấy từ lâu rồi, chứ đâu có tốn hơi tốn lời với Lâm mỗ.

Y cười khẩy nói tiếp:

- Đã cứu người rồi chẳng lẽ giết người. Cô nương đang có ý lợi dụng Lâm mỗ làm một việc gì đó, phải không nào? Hay chỉ ít ra Thành Tử cũng có một chút tình yêu trong trái tim cô nương.

Mặt Thể Loan đỏ gấc:

- Thể Loan mà có thể yêu được Lâm Thanh Tử à?
- Nếu không yêu thì giữ Lâm mỗ ở đây làm gì? Cô nương giữ Lâm mỗ ắt sẽ phải nghe những lời xúc phạm của Lâm mỗ, thôi thì cứ giúp cho Lâm mỗ cử động hai chân, để tại hạ kiểu biệt cô nương, thế có phải hay hơn không.

Thể Loan nghe Thành Tử vừa nói dứt lời, bật cười khanh khách. Nàng cắt tròng tiểu ngạo đó nhìn Lâm Thanh Tử:

- Lâm công tử học được kiểu cách khích tướng này ở đâu thế? Hay công tử ngỡ Chu Thể Loan là một đứa bé lên hai, lên ba.

Thành Tử khoát tay:

- Tại hạ làm gì dám khích Chu cô nương mà chỉ nghĩ đến cái lợi cho cô thôi.

Thể Loan lắc đầu:

- Thể Loan còn cần đến Lâm công tử mà.

Thành Tử chỉ vào ngực mình:

- Cần đến Lâm mỗ?

Y lắc đầu:

- Không, không, Lâm mỗ không phải là Lãnh Nhật Phong để cho cô nương cần đến tại hạ như một tướng công của cô nương.

Thể Loan cau mày hừ nhạt:

- Thể Loan mà cần người à?

Nàng lắc đầu:

- Ta không thiếu một vị tướng công đâu.
- Nhưng tướng công của Chu cô nương chưa hẳn đã bằng Lâm Thanh Tử.

Thể Loan cắn răng vào môi. Càng nghe Thành Tử nói, nàng càng thẹn đến đỏ mặt.

Thế Loan ngồi xuống trước mặt Thành Tử, gằn giọng nói từng tiếng:

- Người nói nữa thì Thế Loan sẽ cắt lưỡi người đó. Thế Loan cắt lưỡi người, người không chết nhưng sẽ trở thành một kẻ câm suốt đời đó.

Thành Tử nhún vai:

- Thôi, thôi, Lâm mỗ sẽ không nói nữa. Nhưng nàng muốn lợi dụng tại hạ vào việc gì?
- Lấy lại Lãnh Nhật Phong.

Thành Tử trợn mắt biểu lộ sự sửng sốt tột cùng:

- Cái gì mà lấy lại Lãnh Nhật Phong. Bộ nàng muốn Thành Tử trở thành diêm chúa phán cho Lãnh Nhật Phong từ dưới âm phủ trở lại thế gian à?

Thế Loan nheo mày:

- Nhật Phong sao? Người nói vậy có ý gì?

Thành Tử nghiêm mặt thuật lại mọi chuyện mà Nhược Mai Lâm đã kể với y.

Nghe xong, Thế Loan cười khanh khách. Nàng cắt tràng cười nhìn Thành Tử.

- Bộ Lâm công tử nghĩ Nhật Phong dễ chết như vậy sao? Mạng số của chàng không yếu như vậy đâu.

- Nói như Chu cô nương, Nhật Phong chưa chết?

- Nếu như Nhật Phong chết thì Thế Loan chẳng cần gì phải tổn nguyên ngươn để cứu Lâm công tử.

- Vậy tại hạ đã thiếp đi bao nhiêu ngày rồi?

- Ba ngày ba đêm.

Thành Tử thay đổi hẳn những nét hóm hình:

- Nhật Phong hiện đang ở đâu?

Thế Loan nghiêm mặt:

- Thế Loan không biết giờ Nhật Phong đang ở đâu, nhưng Lâm công tử có thể biết. Thế Loan chỉ biết Vọng Nguyệt lâu đã biến thành tro bụi. Ai đốt Vọng Nguyệt lâu, ngoài Thành Tử ra thì chỉ có Lãnh Nhật Phong.

- Vọng Nguyệt lâu đã bị cháy rồi ư?

Thế Loan gật đầu.

Thành Tử nhướn mắt nhìn nàng:

- Chu cô nương là ý trung nhân của Lãnh Nhật Phong mà không biết Lãnh Nhật Phong đang ở đâu, làm sao Lâm Thanh Tử biết được.

- Lâm công tử hiểu Nhật Phong hơn Thế Loan, dù Nhật Phong có thời dằng trợn chữ tình cho Thế Loan.

Thành Tử nhăn mặt:

- Nhật Phong yêu cô trợn tình, trợn nghĩa, thế mà cô không hiểu gì về người tình của mình?

Thế Loan gục đầu nhìn xuống, nàng ôn nhu nói:

- Chỉ cần Lâm công tử để Thế Loan gặp lại Nhật Phong thì ta sẽ phục hồi lại hai chân của người.

- Nghe Chu cô nương nói, tại hạ đoán Nhật Phong đã lấy lại thần thức của mình.

- Nhật Phong có phục hồi thần thức mới đến Vọng Nguyệt lâu.

Thành Tử ngửa mặt cười ha hả.

Thế Loan nhìn Thành Tử, cau mày hỏi:

- Sao ngươi lại cười?

Thành Tử nhìn trở lại nàng:

- Ông trời còn có mắt. Nêu như Nhật Phong đã phục hồi lại thần thức thì Chu cô nương nên tránh mặt Lãnh huynh là vừa rồi đó. Bởi gặp cô nương, tại hạ e rằng thanh Long kiếm của Nhật Phong khó mà nằm yên trong vỏ.

Thế Loan nheo mày, lộ vẻ suy tư:

- Lâm công tử nói vậy có ý gì?

- Chu cô nương không hiểu à? Nếu ở Ải đầu quỷ, không có Chu cô nương giả vờ trong vai tù phạm thì Nhật Phong đâu thể để cho Kha Bạc Kim, Mộng Đình Hoa và cả Tổng đại ca phải hóa ra người thiên cổ. Thấy Chu cô nương, nhất định Nhật Phong sẽ nhớ lại cảnh máu chảy đầu rơi hôm đó, thử hỏi thanh Long kiếm có còn nằm yên trong vỏ được nữa không?

Thế Loan đứng lên:

- Bây giờ thì Thế Loan có thể biết Nhật Phong đang ở đâu.

Nàng bất giác rung mình, cùng lúc Thành Tử nhận ra một giọt máu thấm qua xiêm y của Thế Loan. Y chỉ giọt máu đỏ vừa thấm lộ qua xiêm y của nàng:

- Chu cô nương đã bị thương.

Thế Loan nhìn xuống, khẽ gật đầu.

Thành Tử hỏi:

- Ai đã hạ thủ nặng tay với Chu cô nương?

- Nhược Mai Lâm. Á đã cướp Nhật Phong trên tay Thế Loan.

Thế Loan lơ đãng nhìn ra ngoài:

- Thế Loan muốn gặp Nhật Phong.

Nhìn vẻ mặt với những nét u hoài của Thế Loan. Thành Tử cảm nhận trong tâm tư của nàng đang có bao nhiêu điều muốn nói. Một nỗi u hoài mà nàng không thể nói ra được.

- Vậy chỉ có Lãnh Nhật Phong mới khiến cô nương tỏ bày nội tâm của mình?

Thế Loan nhìn Thành Tử gật đầu.

Thành Tử chớp mắt:

- Lâm mỗ sẽ giúp cô nương, nếu sự thật Lãnh huynh đã phục hồi thần thức.

Thế Loan nhìn Thành Tử rồi bất ngờ quì thụp xuống:

- Đa tạ Lâm công tử.

Thành Tử vội chụp lấy vai nàng:

- Chu cô nương đừng làm vậy.

Y chỉ vào hai chân mình:

- Chỉ cần chân của Lâm mỗ bình thường lại là được rồi.

Thế Loan nhìn Thành Tử:

- Thế Loan sẽ phục hồi đôi chân cho Lâm công tử.

Nàng vừa nói vừa kéo hai ống quần của Lâm Thanh Tử lên. Thế Loan nói:

- Đây là thủ pháp độc môn mà Thiên Luân giáo chủ Lập Ái truyền cho Thế Loan. Trên giang hồ ngoài Thiên Luân giáo chủ và Thế Loan ra không còn ai giải được thủ pháp này.

- Ngay cả Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ cũng không giải được à?

Thế Loan chưa kịp trả lời Thành Tử thì giọng nói của Lập Ái cất lên ngay cửa vào khoang thuyền.

- Người đâu còn cơ hội tìm lão quỷ Hà Tổ Tổ mà lấy kim chân trong đại huyết khiếu hóa ra được.

Hồi 33

NỢ TÌNH XIN TRẢ CHO AI

Ải đầu quý.

Mặc dù tiết trời đã bắt đầu lập xuân, nhưng Ải đầu quý vẫn không thiếu những cơn gió giạt lạnh buốt đến cắt da cắt thịt.

Những tiếng rì rì như tiếng than của những oan hồn phát ra từ những khe đá khiến người ta phải lạnh gáy sởn gai trong cảnh tịch mịch đó. Lãnh Nhật Phong đứng trầm mặc như muốn tìm lại những hình ảnh hôm nào mà chàng là chứng nhân.

Một cơn gió lùa tới giữ chéo bạch y của chàng phát ra những tiếng phần phật. Tinh thần của chàng như chìm vào cõi hư vô để nhớ lại thảm cảnh hôm nào.

Nhật Phong như thấy Mộng Đình Hoa với tấm thân nhuộm máu, thấy Kha Bạc Kim đang oằn oại, tất cả đều quay lại với chàng để rồi hóa thành hai giọt nước mắt lặn xuống má.

Nhật Phong bồi hồi nói:

- Kha huynh... Mộng muội muội. Nhật Phong sẽ quay về với các người đây.

Chàng thở dài một tiếng thả bước đi vào bãi vắng hoang vu. Những cỗ xe đầu có bàn chông hôm nào vẫn còn đây, và những vết máu vẫn còn in dấu khiến Nhật Phong bồi hồi ray rứt.

Chàng ghim thanh Huyết Hận kiếm xuống đất, từ từ quỳ xuống trước lưỡi Huyết kiếm. Nhật Phong nhìn lên bầu trời đêm đầy sao. Chàng đang nhìn những ngôi sao của bằng hữu mình, hay mơ tưởng đến họ đang ở đâu đó trên bầu trời cao thăm thẳm:

- Kha huynh, Tống huynh, Mộng muội muội, ba người giờ này đang ở đâu? Ba người có nghe được tiếng nói của Nhật Phong không?

Nhật Phong gục đầu:

- Tại Nhật Phong. Nhật Phong có lỗi với các người.

Chàng ngẩng lên nhìn bầu trời đen thẫm, đột ngột thốt lớn:

- Tại sao? Lãnh Nhật Phong, tại sao người lại đưa bằng hữu của người vào chỗ chết? Tại sao, Lãnh Nhật Phong, tại sao người chỉ vì bản thân mình nên để mọi người chịu thảm tử.

Chàng gục đầu vào chuôi thanh Huyết Hận kiếm:

- Trong lòng ta đang có chữ hận, hận người, hận võ lâm và hận cả bản thân mình.

Nhật Phong ngược lên, nhìn về phía cổ chiến xa đã cướp mạng Mộng Đình Hoa. Chàng gầm lên với sự phẫn nộ cùng cực:

- Máu phải chảy, thầy người phải đổ.

Cùng với lời nói đó, hai tay Nhật Phong thộp vào đốc kiếm, vô hình trung nội lực của chàng truyền vào thanh Huyết Hận kiếm. Lưỡi kiếm rực đỏ và chung quanh Nhật Phong đất trời như dậy sóng.

- Ầm... ầm... ầm...

Những cổ chiến xa vỡ tan chỉ còn lại những mảnh vụn nham nhở.

Gió vẫn giạt từng cơn cùng với những âm thanh rừ rừ như tiếng than ai oán của các oan hồn sau cơn phần nộ của Nhật Phong.

Sau cơn phần nộ tự trách mình, Nhật Phong mới bình tâm lại. Chàng quỳ trước thanh Huyết Hận kiếm không biết bao lâu, mà nếu có ai thấy cảnh ấy, sẽ ngỡ rằng chàng đã hóa thân thành một pho tượng vô tri, bất động, hay đã từ chối thân xác ở cõi nhân gian để tìm đến những tiếng than ai oán của các oan hồn nơi Ai đầu quỷ.

Không gian thật tĩnh lặng, trong khung cảnh đó chỉ có một con người bất động, một thanh kiếm ẩn hiện ánh huyết quang nhấp nháy, và thêm những tiếng rừ rừ để làm nên cho khung cảnh đó thêm phần cô tịch.

Chính trong sự im lặng, mơ hồ và huyền hoặc đó bất thần xuất hiện một nữ nhân. Người đó chẳng phải ai xa lạ mà chính là Chu Thể Loan. Gót sen thoăn thoắt của nàng như đôi chân chim sáo nhún nhảy bước tới trước mặt Lãnh Nhật Phong.

Thể Loan đặt xuống trước mặt Lãnh Nhật Phong thanh nhuyễn kiếm của Lâm Thanh Tử. Nàng im lặng nhìn chàng.

Hai người đối nhãn với nhau trong sự im lặng, tinh thần của Nhật Phong ánh lên cái nhìn vô hồn vô cảm. Ngay cả Nhật Phong cũng không thể giải thích được tại sao mình lại lạnh lùng như băng hàn trước mặt nữ nhân mà một thời chàng đã tôn thờ, sùng bái.

Nhật Phong nhìn thanh nhuyễn kiếm của Lâm Thanh Tử:

- Lâm Thanh Tử.

Thể Loan nhẹ gật đầu:

- Đúng, Lâm Thanh Tử đang chờ Lãnh huynh.

- Chờ tại hạ?

Thể Loan lại gật đầu:

- Y đang chờ Lãnh huynh.

- Thành Tử đang ở trong tay Thể Loan?

Nàng lắc đầu:

- Không. Thành Tử đang ở trong tay Thiên Luân giáo chủ Lập Ái.

Nhật Phong nhìn thanh Huyết Hận kiếm:

- Bá nhân đã vì ta.

- Thành Tử đã vì Lãnh huynh.

- Thành Tử đang ở đâu?

- Một nơi với những cạm bẫy trùng trùng, điệp điệp.

- Lập Ái giáo chủ lệnh cho nàng đến báo với ta tin đó?

Thế Loan gật đầu :

- Thế Loan cũng đang ở trong tay Thiên Luân giáo chủ Lập Ái. Thế Loan đã được Thiên Luân giáo chủ cho uống sa dược.

Nhật Phong đặt tay vào đốc kiếm.

Thế Loan thở dài. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Tất cả như một giấc chiêm bao. Thế Loan biết khi đối mặt với Lãnh huynh thì sự sống chết được Lãnh huynh quyết định và Thế Loan không hận Lãnh Nhật Phong. Dù sao chăng nữa, Thế Loan cũng đã thiếu nợ Lãnh huynh nhiều quá, kiếp sau Thế Loan sẽ trả lại.

Nhật Phong lắc đầu:

- Ta không cần nàng ở kiếp sau.

- Lãnh huynh hận Thế Loan?

Nhật Phong nhìn thẳng vào đáy mắt Thế Loan:

- Ta không hận nàng, nhưng ta cảm thấy xa lạ với nàng.

- Lãnh huynh còn hận Thế Loan.

Nhật Phong lắc đầu:

- Ta không hận. Tất cả những gì xảy ra giữa ta với nàng xem như là phần tình mà Nhật Phong đã gửi. Nàng hãy đi đi, và báo cho Thiên Luân giáo chủ Lập Ái biết. Nhật Phong sẽ đến.

Thế Loan lưỡng lự:

- Lãnh huynh không muốn biết nguyên do vì sao Thế Loan phải chối bỏ một chữ tình để nhận kết cuộc ngày hôm nay.

Nhật Phong lắc đầu:

- Ta không cần biết. Cái ta muốn biết, muốn hiểu thì đã hiểu rồi. Cái điều mà Nhật Phong không muốn tin thì cũng đã đến và đã đi.

Thế Loan thở dài:

- Nơi Lãnh huynh sắp đến rất nguy hiểm, huynh phải bảo trọng.

- Nhật Phong chỉ còn biết nói hai chữ đa tạ với nàng. Hãy đi đi.

- Nhật Phong không muốn lấy mạng Thể Loan à?

- Không, mặc dù thanh Huyết Hận kiếm của ta đang đòi hỏi điều đó, và trái tim ta đang rộn lên chữ hận vì máu bằng hữu. Chung quanh ta có tiếng nói của Kha Bạc Kim, Mộng Đình Hoa và cả Tống Hàn Giang nữa. Những người đó đang muốn ta đòi lại món nợ tại Ải đầu quỷ, nhưng ta thì không. Với Thể Loan, ta tặng nàng một cái mạng để trọn chữ tình.

Thể Loan cắn răng vào môi, bất giác nước mắt trào ra lăn dài xuống hai bên gò má. Nàng nấc nghẹn một tiếng gượng nói:

- Cái mạng huynh tặng cho Thể Loan, sợ rằng không đến được tay Thể Loan.

Nàng để mặc cho nước mắt đua nhau lăn xuống gò má trong nỗi thổn thức tột cùng.

Thể Loan nói:

- Tất cả đều đã tan thành tro, thành bụi. Nếu như Nhật Phong hiểu được nguyên do khiến cho Thể Loan không trọn chữ tình.

- Nhật Phong đã trọn tình để biến thành một kiếm thủ lãnh cảm, vô tình. Nàng hãy đi đi.

Thể Loan nhắm mắt.

Nhật Phong đứng lên.

Thể Loan nhìn Nhật Phong:

- Lãnh huynh đi gặp Lập Ái?

- Lâm Thanh Tử đang cần Nhật Phong. Y và Nhật Phong là những kẻ sau cùng còn sót lại sau chuyến đi Tây Vực Huyền Cung. Lâm Thanh Tử chỉ có thể cùng Nhật Phong xuống tử thành một lượt.

- Lãnh huynh.

Nhật Phong rút thanh Huyết Hận kiếm.

Thể Loan nhìn chàng nói:

- Lâm Thanh Tử đang ở Đoạn Hồn Cốc.

- Đoạn Hồn Cốc.

Thể Loan gật đầu:

- Lãnh huynh bảo trọng.

- Nếu mạng của Nhật Phong có gởi ở Đoạn Hồn Cốc cũng xem như đã gửi ở Ải đầu quỷ này rồi.

Nhật Phong nói xong toan quay lưng, nhưng Thể Loan gọi chàng lại:

- Lãnh đại ca.

- Tất cả những gì nàng muốn nói, đã nói. Tất cả những gì ta muốn biết, đã biết.

- Có một điều đại ca không biết.

Thế Loan dẫn đến một bộ. Nàng nhìn chàng bằng đôi thu nhãn đắm lệ sầu:

- Thế Loan muốn bình yên trong vòng tay của Lãnh huynh một lần cuối.

Lãnh Nhật Phong sa sầm mặt, rồi từ từ lắc đầu:

- Trái tim ta đã bằng giá rồi. Nàng muốn đó chỉ để hoài tưởng những cái gì đã mất à. Tất cả đã tan biến như một giấc mộng, mà giấc mộng thì không ai tìm lại được một khi nó đã mất.

Thế Loan bặm môi cúi nhìn xuống:

- Lãnh đại ca đi đi. Vĩnh biệt đại ca.

Nhật Phong như không màng đến những lời cay đắng xót xa của Thế Loan, mà bình thản quay lưng.

Chàng vừa bước được ba bộ, thì sau lưng chàng Thế Loan gượng nói:

- Vĩnh biệt Lãnh huynh.

Nàng từ từ khụy xuống đất.

Nhật Phong dừng bước, rồi quay lại nhìn Thế Loan.

Không biết chàng đang nghĩ gì, nhưng sao trong chàng vẫn cảm nhận sự lãnh cảm cùng cực.

Thế Loan ngược lên. Lệ vẫn trào ra hai bên khóe mắt, một vết máu ẩn hiện bên khóe môi Thế Loan.

- Nhật Phong, chàng hãy bảo trọng.

Có một động lực nào đó thôi thúc bắt Nhật Phong phải quay lại bên nàng, nhưng rồi động lực đó cuối cùng cũng chỉ là tiếng thở dài ray rứt của Nhật Phong.

Nhật Phong đứng một chỗ nhìn Thế Loan.

Thế Loan gượng nói:

- Vì muốn gặp Lãnh đại ca một lần cuối mà Thế Loan nhận làm người đưa tin cho giáo chủ Thiên Luân.

- Thiên Luân giáo chủ đã cho nàng uống độc dược?

Thế Loan gật đầu:

- Y muốn Lãnh huynh phải tiêu hao chân lực trước khi đến Đoạn Hồn Cốc. Bởi y tưởng rằng Nhật Phong sẽ mềm lòng trước Thế Loan.

Thế Loan cào tay xuống đất. Nàng mỉm cười với Nhật Phong:

- Hẳn đã lắm rồi, dù Lãnh huynh có muốn tiêu hao công lực để ép Cương thi đoạt hồn tán ra khỏi nội tạng của Thế Loan. Thế Loan cũng không chấp nhận đâu. Điều Thế Loan muốn là được chết trong vòng tay của huynh.

- Tại sao nàng lại muốn một điều vô vọng trong hiện tại?

- Thể Loan... có tội với huynh.

Nước mắt của nàng lại rưng rưng, lãnh dài xuống má.

- Đại ca... Hãy cho Thể Loan một lần được chết trong tay huynh.

Thể Loan rướn người, phun một bùm máu đen ngòm bốc mùi tanh. Hai tay nàng cào xuống đất như đang gượng hết sức tàn lực kiệt để trườn đến với Nhật Phong.

Đôi thu nhân của Thể Loan ngầu đục:

- Lãnh huynh hãy tha thứ cho Thể Loan.

Nhật Phong vẫn đứng lạnh lùng như một pho tượng vô tri vô giác. Chàng nhìn nàng mà tự hỏi thầm với mình:

"Ta đang là ai. Tại sao ta bằng giá như vậy. Trái tim ta đã bị nàng đánh cắp rồi."

Bất chợt những hình ảnh hôm nào mà Nhật Phong là chứng nhân cho cái chết của Mộng Đình Hoa, Kha Bạc Kim khiến cho chân mày lười kiếm của chàng phải khít lại với nhau.

Thể Loan rướn đến một chút nữa. Đôi tay mảnh khảnh của nàng như đang bầu vuu để cố giữ lại chút hơi tàn chờ đợi được nằm trong vòng tay của người tình:

- Lãnh huynh.

Nhật Phong thở dài nhìn Thể Loan:

- Thể Loan... Nếu nàng ra đi, Nhật Phong sẽ đắp cho nàng một ngôi mộ, nhưng vòng tay cu/a ta thì không thể nào choàng lên sưởi ấm cho nàng trong khoảnh khắc sau cùng này.

Thể Loan bật khóc thành tiếng. Nàng nói:

- Lãnh huynh không... không cho Thể Loan một cơ hội cuối cùng sao?

- Nhật Phong đã là kẻ vô tình.

Nhật Phong vừa dứt lời thì Thể Loan cũng gục đầu xuống đất. Nàng đã ra đi về cõi hư vô trong sự lạnh lùng của người tình, mà đến khoảnh khắc sau cùng dù có nuối tiếc cũng chỉ nhận được sự lãnh cảm của Nhật Phong.

Ái đầu quý gió vẫn thổi giạt từng cơn, và sự tĩnh lặng lại ập trở về. Trong khung cảnh đó, sự tĩnh lặng lại càng nặng nề hơn.

Nhật Phong im lặng đào huyệt để an táng Thể Loan.

Chàng đúng là một bóng ma cô độc, lẳng lặng làm cái phần sau cùng để tống tiễn Thể Loan về với sự hư ảo vĩnh hằng.

Đắp xong nấm mộ của Thể Loan, Nhật Phong đứng trước nấm mộ mới đắp đó. Chàng bàng quơ nói

- Kẻ vô tình, người mới vô tình.